

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΜΑΡΤΗ 1998 ΑΡ.ΦΥΛ. 300 ΔΡΧ. 200

ΚΟΣΟΒΟ

Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΡΗΣΜΟΥ

Θανάσιμος κίνδυνος για τη Δημοκρατία της Μακεδονίας

Το Κόσοβο είναι έτοιμο να εκραγεί. Οι φλόγες του πολέμου προχωράνε προς το βαλκανικό Νότο. Το αθηινό πρόβλημα που μπαίνει τώρα στην ημερήσια διάταξη είναι το πρόβλημα της ακεραιότητας της Δημ. της Μακεδονίας.

Ο αλβανικός σοβινισμός ξεκινάει από το Κόσοβο αλλά ο αθηινός του ρεαλιστικός στόχος είναι το Τέτοβο. Το Κόσοβο είναι δύσκολο να το πάρει κανείς από τη Σερβία, αλλά τη μικρή Δημοκρατία της Μακεδονίας ποιός θα τη φοβηθεί να της πάρει το Τέτοβο;

Έτσι σκέφτεται πάντα το σοβινιστικό κτήνος. Έτσι περίπου σκέφτονται και οι προστάτες του.

Λέμε περίπου, γιατί ο προωθητής κάθε βαλκανικού σοβινισμού, που είναι η Ρωσία, θέλει να φουντώνει τα τρελά επεκτατικά όνειρα κάθε εθνικού κράτους, αλλά δεν θέλει κανενός να εκπληρώσει τα όνειρα δίχως την πλήρη υποταγή του. Ούτε επίσης θέλει να αλλάξει τους χάρτες των Βαλκανίων αν διατρέχει τον κίνδυνο να χάσει το κύρος της ανάμεσα στους μεγαλύτερους εχθρούς της και να εμφανιστεί σαν ταραξίας. Άρα η Ρωσία θα υπόσχεται το Τέτοβο στην Αλβανία και μ' αυτό τον τρόπο θα εξαρτάει και την Αλβανία και τη Δημ. της Μακεδονίας, αλλά και τη Βουλγαρία, που ο σοβινισμός της σήμερα είναι αποκλειστικά στραμμένος προς την απορρόφηση της Δημ. της Μακεδονίας. Ταυτόχρονα μέσα από την πελώρια δεξαμενή εθνικιστικού μίσους που είναι το Κόσοβο, η Ρωσία θα εξαρτάει όλο και περισσότερο τη Σερβία. Μπαίνουν με λοιπόν σε μια περίοδο που ο μι-

σοκηρυγμένος εμφύλιος στο Κόσοβο θα μετατρέψει όλα τα Βαλκάνια σε ένα απέραντο τραπέζι διαπραγματεύσεων όπου οι ρώσοι σκακίστες θα παίζουν άνετα

τους διασπασμένους εχθρούς τους, την ευρωπαϊκή ένωση και τις ΗΠΑ.

Ασφαλώς όλη την ενέργεια σε αυτή τη βαθειά κρίση στο κέντρο των Βαλκανίων τη δίνει το Κόσοβο. Ναι μεν το κράτος που απειλείται άμεσα με διάλυση είναι η Δημ. της Μακεδονίας, όμως το ηφαίστειο βρίσκεται στο Κόσοβο. Αυτό σημαίνει ότι από δω και μπρος, όποιος τοποθετείται στη νέα βαλκανική κρίση θα πρέπει να καθαρίζει τη θέση του για το Κόσοβο. Να καθαρίζει τη θέση του σημαίνει να προσδιορίσει εκεί το δίκιο και το άδικο ιστορικά και μέσα στις δοσμένες παγκόσμιες συνθήκες.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΥ

Η κρίση στο Κόσοβο είναι βασικό δημιούργημα του αλβανικού σοβινισμού. Αυτό ισχύει παρά το γεγονός ότι από τα τέλη της δεκαετίας του 1980 ο σέρβικος σοβινισμός ανέλαβε να παίξει τον κύριο εμπρηστικό και καταπιεστικό ρόλο. Ο αλβανικός σοβινισμός με κέντρο του τη ρεβιζιονιστική σοσιαλφασιστική κλίκα Εμβέρ Χότζα έκανε κεντρικό άξονα της εξωτερικής του πολιτικής τη Μεγάλη Αλβανία με την προσάρτηση του Κόσοβο.

Για το Κόμμα Εργασίας της Αλβανίας (ΚΕΑ), κύριος εχθρός ήταν πάντα η γιουγκοσλάβικη ομοσπονδία. Πάνω σ' αυτή την αντίθεση οι αλβανοί ψευτομαρξιστές οικοδομούσαν την παγκόσμια πολιτική και ιδεολογική τους γραμμή. Εχθρός του μαρξισμού ήταν πάντα όποιος πλησίαζε τον Τίτο. Στη βάση αυτής της αντίθεσης ο Χότζα ακολούθησε το Στάλιν. Μετά το θάνατο του Στάλιν χαιρέτησε το αντισταλινικό 20ο Συνέδριο και τον Χρουστσόφ όσο αυτός συνέχιζε την αντιτιτοϊκή γραμμή. Μόλις ο Χρουστσόφ προσέγγισε

συνέχεια στη σελ. 2

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ

Οι μάσκες έπεσαν αρκετά γρήγορα. Ο δήθεν κεντρώος μέσα στη ΝΔ Καραμανλής αποδειχνεται ότι είναι η άκρα δεξιά της.

Σε ερώτηση του εκπροσώπου του γερμανικού πραχτορείου ειδήσεων σχετικά με το τι έχει να πει για το κάλεσμα ενότητας του Καρατζαφέρη στη “Χρ. Αυγή” αυτός απάντησε ότι “για τα ζητήματα του παρελθόντος μπορούν να υπάρχουν διαφορετικές ερμηνείες”.

Ούτε λίγο ούτε πολύ ο χιτλερισμός μπορεί να είναι μια αποδεκτή “άποψη” αφού αφορά ζητήματα του παρελθόντος.

Με αυτή την τοποθέτηση όλοι έφριξαν και οι δημοκράτες για

πρώτη φορά άρχισαν να βλέπουν καθαρά ότι ο ναζισμός δεν βρίσκεται στο περιθώριο, αλλά ήδη είναι ένα ρεύμα μέσα το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, δηλαδή στο κέντρο της πο-

λιτικής ζωής. Η “Χρ. Αυγή” δεν είναι τυχαία νόμιμη σ' αυτή τη χώρα, είναι νόμιμη γιατί ολόκληρο το πολιτικό καθεστώς βαδίζει σε μια νέα ιστορική έκδοση του ναζισμού.

Ήδη αυτή η νέα πραγματικότητα άρχισε να βγάζει από το μακάριο ύπνο τους και να ανησυχεί μερικούς δημοκρατικούς κύκλους της αστικής τάξης. Ο Κουναλάκης του ΣΥΝ που είναι ευρωπαϊστής και κουβαλάει φιλότιμα χρόνια τώρα νερό στο μύλο των σοσιαλφασιστών που

διοικούν τον ΣΥΝ, αποφάσισε να κάνει ερώτηση για τις δηλώσεις Καρατζαφέρη σχετικά με τη “Χρ. Αυγή” και να βάλει ζήτημα τρομοκρατικής δράσης της.

Αμέσως βγήκε ο Γιαννόπουλος και είπε ότι: “Η οργάνωση αυτή δεν είναι ιδεολογία. Είναι καθαρός φασισμός, και κάλεσε τον Κουναλάκη να καταθέσει επερώτηση στη Βουλή για να τοποθετηθούν πάνω σ' αυτήν όλα τα κόμματα. Ταυτόχρονα ο Γιαν-

συνέχεια στη σελ. 8

ΚΟΣΟΒΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

πολιτικά και ιδεολογικά τον Τίτο, το ΚΕΑ μετατράπηκε σε "αντιρεβιζιονιστικό" σταλινικό κόμμα και προσέγγισε τον Μάο Τσε Τούνγκ. Όταν στη βάση της θεωρίας των τριών κόσμων το Κ.Κ. Κίνας προσέγγισε τον Τίτο, το ΚΕΑ σήκωσε την αντιμαοϊκή σημαία. Από τότε ως τα σήμερα παρά τις μεταμορφώσεις και τις συγκρούσεις μέσα στην αλβανική αστική τάξη η γραμμή έχει μείνει αναλλοίωτη. Εχθρός του αλβανικού σοβινισμού είναι όποιος εμποδίζει την ανεξαρτησία και ένωση του Κόσοβο με την Αλβανία.

Αυτή η μεταπολεμική αποσχιστική προσπάθεια του αλβανικού σοβινισμού δεν αντιστοιχεί στην πάλη ενός έθνους για τον αποχωρισμό και τη δημιουργία ανεξάρτητου εθνικού κράτους, αλλά αντιστοιχεί στην προσπάθεια ενός εθνικού κράτους, του αλβανικού να διαλύσει ένα άλλο εθνικό κράτος, το σέρβικο. Το Κόσοβο, αντίθετα με τη Βοσνία και την Κροατία δεν είχε μέσα στη γιουγκοσλάβικη ομοσπονδία το καθεστώς του ομόσπονδου κράτους, αλλά το καθεστώς της αυτόνομης περιοχής μέσα στα σύνορα του σέρβικου ομόσπονδου κράτους, το οποίο συμμετείχε μέσα στην Γιουγκοσλάβικη Ομοσπονδία και είχε και αυτό όπως όλα τα ομόσπονδα κράτη το δικαίωμα του αποχωρισμού. (Όπως δηλαδή η Βοσνία, η Κροατία, η Σλοβενία, και η Δημ. της Μακεδονίας). Όμως το Κόσοβο δεν είχε αυτό το δικαίωμα σύμφωνα με το πρώτο αντιφασιστικό γιουγκοσλάβικο σύνταγμα του 1945 που βγήκε ακριβώς μέσα από το χτύπημα όλων των γιουγκοσλάβικων εθνικισμών. Όσο δηλαδή η Αλβανία έβαζε ζήτημα Κόσοβου δεν έβαζε απλά ζήτημα διάσπασης του γιουγκοσλάβικου ομοσπονδιακού κράτους, αλλά ζήτημα διάσπασης της Σερβίας. Η διάσπαση της γιουγκοσλάβικης ομοσπονδίας παρ' όλο που είναι κάτι το αρνητικό για τους λαούς δεν έβαζε από μόνη της σε κίνδυνο τις αρχές της μεταπολεμικής ειρήνης και της δημοκρατικής συμβίωσης των λαών γιατί ουσιαστικά δεν έβαζε ζήτημα αλλαγής των "βαθειών συνόρων". Ονομάζουμε "βαθεία" τα σύνορα των ομόσπονδων κρατών που αποτελούσαν την Γιουγκοσλάβικη Ομοσπονδία, γιατί αυτά διατηρούνται ακόμα και όταν ένα ομόσπονδο κράτος χρησιμοποιεί το δικαίωμα του ελεύθερου αποχωρισμού, φεύγει από την ομοσπονδία και γίνεται ανεξάρτητο κράτος.

Αν ο πόλεμος στη Βοσνία ήταν κτηνώδης, χιτλερικού τύπου από την πλευρά του σέρβικου σοβινισμού, ήταν γιατί άλλαξε τα "βαθεία" σύνορα του ομόσπονδου κράτους της Γιουγκοσλαβίας που λεγόταν Βοσνία. Αν η απαίτηση του αλβανικού σοβινισμού για α-

νεξαρτησία του Κόσοβο είναι εγκληματική είναι ακριβώς γιατί η πραγματοποίηση αυτής της απαίτησης αλλάζει τα "βαθεία" σύνορα του ομόσπονδου Σέρβικου κράτους. Η απόσχιση του Κόσοβου μικραίνει το ανεξάρτητο εθνικό κράτος της Σερβίας για να μεγαλώσει το εθνικό κράτος της Αλβανίας.

Μόνο φασίστες και σοσιαλιστές μπορούν να έχουν σήμερα πρόγραμμα αλλαγής εθνικών συνόρων μέσα στην Ευρώπη.

Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Οι αλβανοί εθνικιστές, όπως και κάθε εθνικιστικό αποσχιστικό ρεύμα, κρύβουν αρχικά αυτό το αντιδραστικό και άνομο σχέδιό τους, επικαλούμενοι τα δημοκρατικά δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων που ζουν μέσα σε ένα πολυεθνικό κράτος. Όμως αυτά τα δικαιώματα δεν περιλαμβάνουν το δικαίωμα της απόσχισης. Μια εθνική μειονότητα, ακόμα και εκτεταμένη μπορεί και πρέπει να διεκδικήσει δικαιώματα ευρύτατης αυτοδιοίκησης που να διευκολύνουν την κοινωνική και οικονομική οργάνωση καθώς και την επικοινωνία ανθρώπων που μιλάνε την ίδια γλώσσα μέσα στη δοσμένη χώρα. Όμως από πουθενά δεν προκύπτει ότι πρέπει να φτιάξουν δικό τους εθνικό κράτος ιδιαίτερα μάλιστα όταν το εθνικό κράτος του αντίστοιχου έθνους ήδη υπάρχει. Άλλωστε η απόφαση των αντιφασιστικών χωρών να θεωρήσουν απαράβιαστα τα σύνορα που κληροδότησε ο Β' παγκόσμιος πόλεμος στην Ευρώπη δεν είναι άσχετη με το γεγονός ότι η ιστορική περίοδος της διαμόρφωσης των ανεξάρτητων εθνικών κρατών στην Ευρώπη έχει προ πολλού τελειώσει.

Τέτοια δικαιώματα διευρυμένης αυτοδιοίκησης και αυτονομίας οι αλβανοί του Κόσοβο, τα κατάχτησαν κι όλες με το γιουγκοσλαβικό σύνταγμα του 1974 που έδινε στο Κόσοβο όλα τα δικαιώματα μιας αυτόνομης περιοχής μέσα στο σέρβικο ομόσπονδο κράτος, δικαιώματα που επεκτάθηκαν το 1980. Όμως από κει και πέρα αποκαλύφθηκε το σχέδιο του αλβανικού εθνικισμού αφού από τις αρχές της δεκαετίας του 1980 άρχισε να ασκεί πολιτική βίας και περιθωριοποίησης των Σέρβων που ζούσαν στο Κοσοβο. Στην ουσία επρόκειτο για μια έμμεση πολιτική εθνικάθαρσης σαν και αυτήν που κάνει κάθε σοβινισμός. Σαν τέτοια ήταν εξαιρετικά αποτελεσματική για να ξεσηκώσει τον σέρβικο εθνικισμό και σοβινισμό. Ο Μιλοσεβιτς είναι σε μεγάλο βαθμό αντανεκλαστικό δημιούργημα του αλβανικού σοβινισμού. Όλο το λεγόμενο "αντιγραφειοκρατικό" κίνημα του Μιλόσεβιτς, αλλά και η Διακήρυξη της Με-

γάλης Σερβίας το 1986, αυτό το τερατώδες μανιφέστο του Τσόσιτς για λογαριασμό της σέρβικης Ακαδημίας Επιστημών, βρήκε την πηγή και το άλλοθι του μέσα στο αποσχιστικό κίνημα του Κόσοβο. Η ιστορική αρχή της βοσνιακής τραγωδίας βρίσκεται στο Κόσοβο, ή καλύτερα στα Τίρανα. Αυτό δεν θα πρέπει να το ξεχάσει ποτέ κανείς μπροστά στο αίμα που έρχεται.

Δεν θα πρέπει να ξεχάσει κανείς ότι ο αλβανικός σοβινισμός κατάφερε σε ουσιαστική συνεργασία με τον σέρβικο να συντρίψει όλες τις ενδιάμεσες πολιτικές εκφράσεις του αλβανικού εθνικού κινήματος στο Κόσοβο που ήθελαν συμμετοχή σε μια πολυεθνική Γιουγκοσλαβία (π.χ. Άτζεμ Βλάσι).

Έτσι δεν θα πρέπει κανείς να πέσει στην παγίδα να πάρει θέση υπέρ της απόσχισης του Κόσοβο εξ αιτίας της φασιστικής κλίμακας του Μιλόσεβιτς και της ακόμα πιο φασιστικής αντιπολίτευσης του Ντράσκοβιτς και του Σέσελι που διοικούν σήμερα τη Σερβία και έχουν αφαιρέσει όλα τα συνταγματικά δικαιώματα του Κόσοβο μετά το 1974. Από πραχτική άποψη οι αλβανοί έχουν το απόλυτο δικαίωμα να αυτοδιοικούνται και να εκφράζονται σε διεθνές επίπεδο σαν τέτοιο όσο συνεχίζεται η φασιστική εθνική καταπίεση από τους σέρβους σοβινιστές. Όμως όσο το κίνημά τους θέλει και διακηρύσσει την απόσχιση είναι ένα κίνημα αντιδραστικό και μάλιστα βρίσκεται σε θέση ακόμα πιο αντιδραστική από εκείνη του Μιλόσεβιτς.

Όσο ο φασισμός είναι ένα καθεστώς εσωτερικής καταπίεσης η αντίσταση σε αυτόν είναι κύρια ένα εσωτερικό ζήτημα μιας χώρας. Είναι ένα ζήτημα πολιτικής δημοκρατίας που αφορά όλους τους δημοκράτες αυτής της χώρας. Το αίτημα της απόσχισης δεν είναι αίτημα που ενώνει όλους τους δημοκράτες και όλους τους καταπιεσμένους λαούς της Σερβίας ενάντια στους φασίστες που διοικούν τη χώρα, αλλά είναι αίτημα που οδηγεί σε σύγκρουση με όλους τους δημοκράτες και τους καταπιεσμένους λαούς της Σερβίας. Είναι όχι μόνο αίτημα διάσπασης, αλλά αίτημα που μετατρέπει όλο το σέρβικο δημοκρατισμό σε ουρά του σέρβικου σοβινισμού και φασισμού.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ

Από διεθνή άποψη το άδικο αίτημα της απόσχισης είναι ακόμα χειρότερο γιατί επιτρέπει στον χειρότερο ιμπεριαλισμό, εκείνον που θέλει τη βίαιη αλλαγή συνόρων, γιατί θέλει βίαιη ανακατανομή του κόσμου, να παίξει το ρόλο του επεμβασίου, αλλά και του προστάτη και των εξεγερμένων εθνικιστών και του απειλούμενου με διαμελισμό κράτους. Στην προκειμένη περίπτωση οι εθνικιστές του Κόσοβο δουλίζουν για τη Ρωσία με τον ίδιο τρόπο που δουλεύουν τόσα χρόνια οι Κούρδοι αποσχιστές στην Τουρκία, ή οι Σέρβοι αποσχιστές στην Βοσνία και την Κροατία.

Πρέπει λοιπόν, οι δημοκρατικοί και ειρηνόφιλοι άνθρωποι να καταδικάσουν με όλη τους τη δύναμη το αποσχιστικό κίνημα του Κόσοβο, όπως εκφράζεται από τον Απελευθερωτικό στρατό του Κόσοβο και το εθνικιστικό "Κοινοβουλευτικό Κόμμα" του Ντεμάσι που τον καλύπτει πολιτικά. Αυτό το ανοιχτά αντιδραστικό διαμελιστικό ρεύμα πατάει πάνω στο πιο ενδιάμεσο εθνικιστικό ρεύμα του Ρουγκόβα το οποίο υιοθετεί επίσης την γραμμή της απόσχισης δίχως όμως την πραξικοπηματική βία και την ανοιχτή υπεράσπιση της Μεγάλης Αλβανίας που κάνουν οι προηγούμενοι.

Οι δημοκράτες και ειρηνόφιλοι πρέπει να υποστηρίξουν μόνο ένα κίνημα του Κόσοβο που χτυπάει τον Μιλόσεβιτς ζητώντας δημοκρατικά δικαιώματα για τους Αλβανούς μέσα στα Σέρβικα σύνορα.

Δεν υπάρχει λοιπόν σύμφωνα με τα παραπάνω τίποτα καλό στις κραυγές που απαιτούν διεθνή επέμβαση στο Κόσοβο. Αν οι Αλβανοί σοβινιστές θέλουν να κάνουν εθνικό πόλεμο στο Κόσοβο, ας τον κάνουν μόνοι τους. Ας μην μπλέξουν σ' αυτόν όλα τα Βαλκάνια και όλη την υδρόγειο.

Όσοι θέλουν τη διεθνή επέμβαση επικαλούνται το προηγούμενο της Βοσνίας και της Κροατίας. Μα τότε η διεθνής επέμβαση ήταν υποχρωτική γιατί αυτές οι δύο ανεξάρτητες και κυρίαρχες χώρες είχαν δεχτεί επίθεση διαμελισμού και κατοχής από μια ξένη χώρα, τη Σερβία. Ο διεθνής νόμος είχε καταπατηθεί και όλες οι χώρες έπρεπε να βοηθήσουν τα θύματα της επίθεσης να πετάξουν απ' έξω τους εισβολείς. Και όμως τότε η διεθνής επέμβαση ήταν τέτοια ώστε όχι μόνο να μην επιτρέπει στους Βόσνιους και τους Κροάτες να αντισταθούν στους Σέρβους αλλά κατέληξε στο να υπογράψει το διαμελισμό της Βοσνίας με τη συμφωνία του Ντέιτον. Αυτή είναι επέμβαση αντιδραστικών δυνάμεων, επέμβαση δίχως αρχές.

Τέτοια επέμβαση δίχως αρχές κάνουν οι ιμπεριαλιστές τώρα και στο Κόσοβο.

Οι διασπασμένοι Δυτικοί μαζί με τους Ρώσους στα πλαίσια της περιβόητης ομάδας επαφής, ετοιμάζουν την επέμβασή τους καταργώντας την πρώτη βασική αρχή μιας ειρηνόφιλης στάσης απέναντι στο Κόσοβο, που είναι η μη επέμβαση στα εσωτερικά της Σερβίας. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές επεμβαίνουν στο Κόσοβο θεωρώντας κύριο υπεύθυνο της κρίσης τον Μιλόσεβιτς και διευκολύνουν έτσι τους διαμελιστές που ζητάνε κατ' αρχήν τη διεθνή επέμβαση και την καταδίκη του Μιλόσεβιτς, ακριβώς για πάψει να είναι το Κόσοβο κύρια εσωτερικό ζήτημα της Σερβίας. Οι ρώσοι ιμπεριαλιστές, πάντα πιο ευφρείς διπλωματικά και δόλιοι κινούνται μέσω των εσωτερικών δυνάμεων, εδώ των αλβανών πραξικοπηματιών του Απελευθερωτικού Στρατού. Παράλληλα φροντίζουν να μη μιλάνε πολύ ενάντια στο Μιλόσεβιτς, για να μπορούν να τα έχουν ως το τέλος καλά μαζί του, ενώ θα τον υπονομεύουν μέσω των δυτικών. Η πολιτική τους είναι γενικά να

μην τα χαλάσουν ούτε με τον ένα, ούτε με τον άλλο πόλο μιας αντίθεσης και να διεισδύουν μέσα και στους δύο.

Εννοείται ότι στα λόγια και οι ρώσοι, όπως και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δηλώνουν ότι είναι εναντίον της απόσχισης του Κόσοβο. Όμως το να μη ρίχνει κανείς τα κύρια πυρά του στους αποσχιστές, δηλαδή στους αλβανούς σοβινιστές, αλλά στο σέρβικο σοβινισμό, σημαίνει στην προκειμένη περίπτωση να είναι αντικειμενικά και συγκεκριμένα με την απόσχιση. Βέβαια τέτοιοι δικολάβοι έχουν πάντα μια απάντηση στο στόμα τους. Από δω και μπρος θα λένε ότι παρ' όλο που οι αλβανοί είναι σοβινιστές δεν μπορούν να αφήσουν τον Μιλόσεβιτς να σφάζει τους αθώους αλβανούς πολίτες και να τους στερεί κάθε νόμιμο δημοκρατικό δικαίωμα.

Όμως αν θέλουν να κόψουν τα χέρια και το κεφάλι του Μιλόσεβιτς πρέπει να το κάνουν εκεί που είναι ο ίδιος διαμελιστής και όχι εκεί που απειλείται με διαμελισμό. Αν οι ιμπεριαλιστές θέλουν πτώση του Μιλόσεβιτς και δημοκρατία στη Σερβία, οπότε δημοκρατία και στο Κόσοβο, δεν έχουν παρά να τσακίσουν το σέρβικο σοβινισμό στη Βοσνία, επιβάλλοντας την ελευθερία της εγκατάστασης των Βόσνιων στα σερβοκρατούμενα εδάφη και συλλαμβάνοντας τους εγκληματίες πολέμου. Αυτή είναι αληθινή ρήξη με τον σέρβικο σοβινισμό. Σαν τέτοια όμως δεν είναι ρήξη μόνο με τον Μιλόσεβιτς αλλά και με τους φίλους της Ρωσίας, τον Ντράσκοβιτς, τον Σέσελι και την Πιλάβιτς της Μπάνια Λούκα που περιμένουν να πέσει ο Μιλόσεβιτς για να δώσουν τη Σερβία στη Ρωσία.

Αυτή είναι μια νόμιμη επέμβαση και ένας δίκαιος πόλεμος ενάντια στη σημερινή Σερβία. Αυτή είναι και η αρχή και για ένα δημοκρατικό Κόσοβο. Διαφορετικά κάθε επέμβαση σήμερα στο Κόσοβο κατά του Μιλόσεβιτς σημαίνει επιβράβευση του αλβανικού σοβινισμού, θέριμα του βουλγάρικου και όπως είπαμε στην αρχή διαμελιστικό κίνημα των Αλβανών και συντριβή της Δημ. της Μακεδονίας. Καμία λοιπόν ξένη επέμβαση στο Κόσοβο καμία βοήθεια στο αποσχιστικό κίνημα του αλβανικού σοβινισμού, χτύπημα του σέρβικου σοβινισμού στη Βοσνία, και πάνω απ' όλα σήμερα υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας της Δημ. της Μακεδονίας.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 10010 Αθήνα
Τηλ./Φαξ 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

Το παιχνίδι των ρωσόφιλων με τη ΔΕΗ της Φλώρινας

ΘΕΛΟΥΝ ΤΗ ΒΡΩΜΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΤΗ Β. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Το Υπουργικό Συμβούλιο, με ομόφωνη απόφαση του την 20/2/1998, ανέλαβε την ευθύνη για την εκτέλεση της αποικιακής σύμβασης σχετικά με την κατασκευή της μονάδας της ΔΕΗ στη Φλώρινα από τη θυγατρική εταιρεία της ρωσικής Gazprom στην Ελλάδα, την Προμηθέας Gaz του Κοπελούζου, με απευθείας ανάθεση. Ένας όρος της σύμβασης ήταν να κυρωθεί αυτή από τη Βουλή. Η κυβέρνηση προώθησε την τροποποίηση αυτού του όρου και αποφάσισε να παρακάμψει τη Βουλή, όπου θα συναντούσε την αντίδραση αρκετών βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, η πλειοψηφία των οποίων ανήκει στην εθνικιστική τάση.

Η ΟΑΚΚΕ είχε καταγγείλει τη συμφωνία για την προμήθεια φυσικού αερίου από τη Ρωσία αμέσως μετά τη σύναψη της από την κυβέρνηση Μητσοτάκη σαν αποικιοκρατική συμφωνία που στόχο είχε την ενεργειακή εξάρτηση της χώρας μας από τη Ρωσία. Τη συμφωνία αυτή είχε ήδη προετοιμάσει και εξαγγείλει ο πράκτορας Παπανδρέου από το 1988, ενώ η τελευταία πράξη ήταν η αναθεώρηση της το 1995, επί ΠΑΣΟΚ, με υπουργό Βιομηχανίας τον Κώστα Σημίτη. Ο Σημίτης το 1995 συμφώνησε να δώσει με απευθείας ανάθεση σε εταιρείας επιλογής των Ρώσων τη μονάδα κατασκευής της Φλώρινας και άλλα έργα απαραίτητα για την προμήθεια του φυσικού αερίου.

Η σύμβαση που υπογράφηκε ανάμεσα στη ΔΕΗ και στους Ρώσους για την κατασκευή της μονάδας της Φλώρινας ήταν μία σύμβαση σκάνδαλο. Η υπερτιμολόγηση του κόστους έφτασε τα 50 δις, ενώ οι Ρώσοι διατηρούν το δικαίωμα να πουλάνε φυσικό αέριο σε επιχειρήσεις στην Ελλάδα σε χαμηλότερη τιμή από αυτή που θα πουλάει η ΔΕΗ, χτυπώντας την ανταγωνιστικότητα της μπροστά στην απελευθέρωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας που έχει αποφασίσει η Ευρωπαϊκή Ένωση για το 2001.

Το γεγονός ότι η εκτέλεση της σύμβασης αυτής θα προκαλέσει μόνο ζημιές για τη ΔΕΗ και γενικότερα για την οικονομία της χώρας μας προκάλεσε την αντίδραση μιας μερίδας βουλευτών του ΠΑΣΟΚ που ανήκουν κατά κύριο λόγο στην εθνικιστική τάση και μιας μερίδας βουλευτών της Ν.Δ. που ανήκουν στη φιλοευρωπαϊκή αναπτυξιακή τάση. Στο χορό των αντιδράσεων μπήκαν ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ. Έχουν και αυτά τα δύο ρώσικα κόμματα ένα συμφέρον να χτυπήσουν αυτή τη σύμβαση γιατί αυτή αποτελεί το πιο αδύνατο σημείο της Βάσως Παπανδρέου, δίχως όμως να θέ-

λουν την ακύρωση της σύμβασης.

Πρέπει εδώ να τονίσουμε ότι δεν τίθεται λόγος ανησυχίας για τα ρώσικα συμφέροντα από την καθυστέρηση της σύμβασης που προήλθε από την εκδήλωση των αντιδράσεων. Συγκεκριμένα, η ΔΕΗ δέχθηκε να πληρώσει 1,5 δις στην κατασκευαστική Κοινοπραξία σα "ρήτρα καθυστέρησης". Πρόκειται δηλαδή για το πρόστιμο που είναι υποχρεωμένη η ΔΕΗ να καταβάλει για κάθε καθυστέρηση. Αντίθετα μάλιστα, η καθυστέρηση της κατασκευής συμφέρει τη Ρωσία γιατί όσο η Ελλάδα δεν είναι έτοιμη να παραλάβει και να απορροφήσει τις ποσότητες του φυσικού αερίου που έχουν συμφωνηθεί, η ρωσική πλευρά, μπροστά στην ελληνική δουλικότητα, μπορεί να επαφελείται ζητώντας νέες παραχωρήσεις και να κρύβει το γεγονός ότι ούτε η ίδια είναι έτοιμη να προμηθεύσει τις συμφωνημένες ποσότητες (θυμίζουμε τις πρόσφατες αποκαλύψεις του κυβερνητικού στελέχους της Βουλγαρίας Μπακαρτζιέφ ότι δεν είναι έτοιμο το τμήμα του αγωγού που περνάει από Βουλγαρία). Ο χρόνος καθυστέρησης λειτουργεί υπέρ των Ρώσων.

Οι αντιδράσεις που εκδηλώθηκαν οδήγησαν στην πρόσληψη από την κυβέρνηση ως ανεξάρτητου εκτιμητή του έργου, της γερμανικής εταιρείας Lahmeyer, για να κριθεί αν το τίμημα ήταν εύλογο και ανταγωνιστικό σύμφωνα με τους όρους της συμφωνίας για την απευθείας ανάθεση. Είχαμε εκτιμήσει τότε ότι όλοι οι όροι που έθεσε η κυβέρνηση για αυτή την εκτίμηση οδηγούσαν σε δικαίωση της ρωσικής πλευράς. Και πραγματικά έτσι έγινε. Η Λαμαγέρ εκτίμησε ότι το τίμημα των 179,5 δις (για το οποίο είχε εκτιμηθεί από αυτούς που αντιδρούσαν ότι ήταν υπερτιμολογημένο κατά 50 δις συνολικά), είναι εύλογο και ανταγωνιστι-

κό και επιδέχεται περαιτέρω υπερτιμολόγηση κατά 5%! Αυτή η εκτίμηση ελέγχεται για μία σειρά από παρατυπίες. Η Λαμαγέρ στηρίχτηκε αποκλειστικά στα στοιχεία που της έδωσε κατά βούληση η διοίκηση της ΔΕΗ, τα οποία προέρχονται από τα τεύχη της σύμβασης που υπογράφηκε με την κατασκευαστρια κοινοπραξία. Έκανε τη σύγκριση με πέντε λιγνιτικούς σταθμούς της Γερμανίας και της πέμπτης μονάδας του Αγίου Δημητρίου, αποκλείοντας αντίστοιχους σταθμούς άλλων ευρωπαϊκών και βαλκανικών χωρών, επειδή είναι χαμηλότερου οικονομικού κόστους. Επιπλέον, όπως παραδέχεται και η ΔΕΗ, στο τίμημα των 179,5 δις δεν περιλαμβάνονται βασικά τμήματα του όλου έργου, ενώ κάποια από αυτά περιλαμβάνονταν στη συγκρινόμενη μονάδα του Αγίου Δημητρίου. Συγκρίθηκαν δηλαδή ανόμοια πράγματα.

Παρ' ολ' αυτά ακόμα και αυτό το πόρισμα διαπιστώνει σοβαρές αποκλίσεις της σύμβασης με ευρέως αποδεκτά συμβόλαια κατασκευής λιγνιτικών σταθμών. Αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι η ΔΕΗ συμφώνησε για "μεγαλύτερη προκαταβολή, η οποία ανέρχεται σε 15%, έναντι του 10% που συνηθίζεται σε γερμανικά έργα. Αυτή η προκαταβολή θα είναι σαφώς σε όφελος των αναδόχων κατασκευαστών". Επίσης στη σύμβαση της Φλώρινας "προβλέπεται μεγαλύτερη κατασκευαστική περίοδος, δηλαδή 55 μήνες, έναντι 45 μηνών στους γερμανικούς σταθμούς" ("Όλα τα πιο πάνω στοιχεία τα παίρνουμε από την εφημερίδα *Εξουσία*, 4/2).

Αντίθετα σε μια δεύτερη έκθεση της εταιρείας "Coopers & Lybrand", στην οποία είχε αναθέσει η ΔΕΗ να υπολογίσει τις ζημιές από τις διάφορες μονάδες παραγωγής στη δεκαεπταετία 2001-20015 για να ζητήσει η χώρα μας εξαιρέσεις από την εφαρμογή της ευρωπαϊκής οδηγίας για την απελευθέρωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, διαπιστώνεται ότι με τους δοσμένους όρους της σχετικής σύμβασης η ΔΕΗ θα έχει τεράστια ζημία από την κατασκευή και τη λειτουργία μονάδα της Φλώρινας. Η έκθεση εκτιμά ότι οι ζημιές της ΔΕΗ θα φτάσουν σε 288,9 δις από τα οποία

τα 124,9 δις ή αλλιώς το 43,2% του συνόλου προέρχονται από τη μονάδα της Φλώρινας. Πρόκειται για ζημία ασύλληπτου μεγέθους (*Ελεύθερος Τύπος*, 20/2).

Στη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου προβλήθηκαν ενστάσεις από τον υπουργό Παιδείας Αρσένη και τον υφυπουργό γεωργίας Σωτηρή. Σ' αυτούς απάντησαν οι Τσοχατζόπουλος και Λαλιώτης. Από τη μία, δηλαδή είναι σοβινιστική τάση Αρσένη που έχει δυτικό προσανατολισμό και αντιδρά και από την άλλη το μέτωπο ρωσόδουλων-σοβινιστών, Λαλιώτη-Τσοχατζόπουλου, έτσι όπως έχει εκφραστεί σε πολλά ζητήματα της πολιτικής ζωής.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που από το ΠΑΣΟΚ αντιδρούν από τη μία ο αναπτυξιακός εθνικιστής Πιπεργιάς και από την άλλη κλασικοί σοβινιστές όπως ο Βερυβάκης και Παπαθεμελής.

Στη Ν.Δ. από τη μία βρίσκεται το νέο απόκτημα του σοσιαλφασιστικού μπλοκ, ο Καραμανλής, ο οποίος προσπαθεί να κρατήσει όσο το δυνατόν περισσότερο ήπιους τόνους γι' αυτό το θέμα ζητώντας διαφάνεια και έλεγχο και από την άλλη, ο Μάνος, η Μπακογιάννη, ο Τσιπλάκος και ο Σαλαγκούδης, οι οποίοι έδωσαν σκληρές ανακοινώσεις ενάντια στη σύμβαση. Η Μπακογιάννη ζήτησε να κατατεθούν στη Βουλή όλα τα σχετικά έγγραφα για την εκτίμηση της μονάδας. Ο Καραμανλής, κρατούσε πάντα ήπιους τόνους για τη μονάδα της Φλώρινας και προχώρησε σε πραξικοπηματική καθαίρεση του Σαλαγκούδη από την προεδρία της ΟΚΕ Βιομηχανίας ακριβώς λόγω της αντίθεσης του στα ρώσικα συμφέροντα, σύμφωνα με καταγγελία του *Ελεύθερου Τύπου*, 19/10/97.

Ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ, ακολουθούν όπως αναφέραμε πιο πάνω πολιτική επίθεσης ενάντια στη Βάσω Παπανδρέου. Δεν πρόβαλαν ποτέ και δεν προβάλλουν το αίτημα να μη γίνει η μονάδα. Ζητάνε όπως και ο Καραμανλής "διαφάνεια και έλεγχο".

Η υπόθεση της κατασκευής της σύμβασης της Φλώρινας φέρνει έντονα στην επιφάνεια το ζήτημα της εξάρτησης της χώρας από τα ρώσικα συμφέροντα, που είναι μια βαθιά πο-

λιτική εξάρτηση, και όχι απλά εξάρτηση από τα ρώσικα "οικονομικά συμφέροντα", μία φράση που πιπιλίζει διαρκώς σαν καραμέλα σύσσωμο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ. Αυτό είναι το μεγάλο ψέμμα τους. Η οικονομική εξάρτηση σημαίνει πολιτική εξάρτηση και είναι αποτέλεσμα πολιτικής δουλείας. Αυτό φαίνεται καθαρά από το γεγονός ότι η απόφαση του υπουργικού συμβουλίου πάρθηκε μετά την επίσκεψη του Πριμακόφ με τον Ρέππα να δηλώνει ότι η κατασκευή της μονάδας εντάσσεται στα πλαίσια της φιλίας και της συνεργασίας Ελλάδας-Ρωσίας. Ποιος καταγγέλλει αυτή την καταστροφική για τη χώρα μας πολιτική συμμαχία; Κανένας από τους αυτούς τους δηλωμένους "πατριώτες" δεν το κάνει.

Η κυβέρνηση Σημίτη σύρεται πίσω από αυτή τη συμμαχία κάτω από την ηγεμονία του ρωσόδουλου μπλοκ, προβάλλοντας κάποιες ελάχιστες αντιστάσεις. Έτσι, το Νοέμβριο του 1997, Σημίτης και Βάσω Παπανδρέου κίνησαν τις διαδικασίες για την αναζήτηση εναλλακτικών πηγών προμήθειας φυσικού αερίου, εκτός από τη Ρωσία. Συγκεκριμένα αποφασίστηκε να ζητηθεί κοινοτική χρηματοδότηση για την εκπόνηση μελέτης σχετικά με την κατασκευή υποθαλάσσιου αγωγού φυσικού αερίου που θα συνδέει το ελληνικό δίκτυο με το ιταλικό. Η αναζήτηση εναλλακτικών πηγών είχε ξεκινήσει πριν τρία χρόνια και πάγωσε με την επέμβαση των Ρώσων. Είχαν ξεκινήσει συζητήσεις για προμήθεια αερίου από το Ιράν με τον Οργανισμό Ιρανικού Φυσικού Αερίου για την Ευρώπη, στον οποίο συμμετέχουν το Ιράν, η Γαλλία, η Γερμανία, η Αυστρία, η Τσεχία και η Σλοβακία. Από τα μέσα του 1995 κάθε διαδικασία σταμάτησε. Σύμφωνα με τον *Ελεύθερο Τύπο*, 23/11, "κατά ένα περίεργο τρόπο πληροφορήθηκε τα πάντα η ρωσική πλευρά δια των εκπροσώπων της στην Ελλάδα... Και έσπευσε μάλιστα, να αξιοποιήσει τις πληροφορίες αυτές, υποβάλλοντας αμέσως πρόταση για κατασκευή, στη συγκεκριμένη περιοχή, σταθμού υποδοχής υδροποιημένου αερίου από τη Ρωσία...".

ΣΕ ΔΡΑΣΗ Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Η Επιτροπή για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων, που τη συγκρότησε της αναγγείλαμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, ξεκίνησε τη δράση της με πρώτο στόχο την ενημέρωση του λαού της Δραπετσώνας και των γύρω Δήμων του Πειραιά πάνω στην πραγματική κατάσταση του εργοστασίου και τον κίνδυνο του κλεισίματός του.

Η Επιτροπή κυκλοφόρησε αφίσσα παράλληλα με την αφίσσα του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, της

Στο αφιέρωμα της εφημερίδας μας, στις 25 του Φλεβάρη, με τίτλο το ερώτημα: Δραπετσώνα ή Λιπάσματα, ο άρθρογράφος προσπάθησε να φέρει σε αντιπαράθεση το συμφέρον του λαού της Δραπετσώνας για υγιεινή ζωή με το συμφέρον των εργαζομένων στο εργοστάσιο για τη συνέχιση της δουλειάς τους.

Βέβαια όλο το άρθρο στρεφόταν κατά της λειτουργίας του εργοστασίου μιας και το παρούσαζε σα ζημιογόνο και σα μια "ρυπογόνο

θύνη της πολιτείας από την οποία απαιτούνται συγκεκριμένα σχέδια για τη διάσωση του πληθυσμού σε περίπτωση ατυχήματος.

Σε ό,τι αφορά τις δεξαμενές αμμωνίας που το άρθρο αποκαλεί "βόμβες" η πληροφόρησή σας δεν είναι σωστή. Πρόσφατα έγιναν έργα στις δεξαμενές τα οποία υγροποιούν την αμμωνία με συστήματα ψύξης αποκλείοντας έτσι τον κίνδυνο διαρροής στον αέρα και φυσικά κάθε κίνδυνο έκρηξης.

θρογράφος βρίσκονται στη σφαίρα της φαντασίας του.

Όσον αφορά το ζήτημα ότι το εργοστάσιο είναι ζημιογόνο και εδώ ο αρθρογράφος δεν έχει τη σωστή πληροφόρηση.

Το πρόβλημα στην ομαλή λειτουργία του εργοστασίου βρίσκεται στην ταχτική του οικονομικού σμποτάζ που εφαρμόζουν οι αντιβιομηχανικές δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση. Συγκεκριμένα φορτώνουν τα χρέη των αγροτικών συνεταιρισμών στο εργοστάσιο και η Αγροτική Τράπεζα κατακρατάει όλα του τα έσοδα. Και αυτό τη στιγμή που τα καθαρά κέρδη του εργοστασίου την προηγούμενη χρονιά ξεπέρασαν τα 100 εκατομύρια δραχμές.

Η Επιτροπή για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων που συγκροτήθηκε από συνδικαλιστές, δημοτικούς συμβούλους και εργαζόμενους είναι αποφασισμένη σε συνεργασία με το σωματείο των εργαζομένων στα Λιπάσματα να παλέψει για τη

διατήρηση και τον εκσυγχρονισμό του εργοστασίου, εκφράζοντας τη θέληση όλου του εργαζόμενου λαού της Δραπετσώνας και των γύρω δήμων.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία, Κ. Λιακόπουλος, μέλος της Επιτροπής για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων»

Πρέπει ακόμα να αναφέρουμε πως οι θέσεις της Επιτροπής δημοσιεύτηκαν στον τοπικό Τύπο του Πειραιά, όπως ακόμα και το γεγονός πως η Επιτροπή ξεκίνησε επαφές με τα εργατικά σωματεία των γύρω εργοστασίων προσπαθώντας να εξασφαλίσει την συμπαράσταση και την ενιαία δράση.

Όλη αυτή η δραστηριότητα της Επιτροπής έχει φέρει τον ενθουσιασμό στους εργατές των Λιπασμάτων που για πρώτη φορά βλέπουν πως δεν είναι μόνοι στον αγώνα για την σωτηρία του εργοστασίου.

Με τη μέθοδο του οικονομικού σμποτάζ

ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ ΣΤΗ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ

Οι αντιβιομηχανικές δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση, εκτός από τα περιβαλλοντικά-οικολογικά προσχήματα που χρησιμοποιούν μαζί με το δήμο Δραπετσώνας και το νομάρχη Πειραιά για το κλείσιμο των Λιπασμάτων, τώρα εφαρμόζουν και την ταχτική του οικονομικού σμποτάζ.

Η Αγροτική Τράπεζα ξεπληρώνει τα παλιά χρέη της ΣΥΝΕΛ από τα έσοδα του εργοστασίου που προέρχονται από την κερδοφόρα λειτουργία του. Έτσι του στερούν την οικονομική δυνατότητα για την αγορά πρώτων υλών και την καλή του συντήρηση που σήμερα είναι απαραίτητα για τη συνέχιση της παραγωγής.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΟΧΙ ΑΛΛΟΙ ΑΝΕΡΓΟΙ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Γραφεία Επιτροπής: Γρ. Λαμπράκη 44, έναντι γηπέδου Δραπετσώνας

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ

Η ΟΑΚΚΕ στην προσπάθειά της να δυναμώσει τον πολιτικό προσανατολισμό του κινήματος για τη σωτηρία των Λιπασμάτων, μοίρασε προκήρυξη στο εργοστάσιο, στη ΔΕΗ στο Κερατσίνι και στους Μύλους. Με τον τρόπο αυτό η ΟΑΚΚΕ θέλει να δείξει την ιδιαίτερη σημασία που έχει η συγκρότηση ενός εργατικού μετώπου με καθαρή πολιτική και αποφασιστικότητα στον αγώνα που μόλις ξεκίνησε η Επιτροπή

Προς τους εργατές των εργοστασίων της βιομηχανικής ζώνης

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΑΠΟΚΡΟΥΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Μια νέα επίθεση ξεκίνησε αυτές τις μέρες ενάντια στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων.

Με την επίσκεψη του Λαλιώτη στη Δραπετσώνα και με άρθρα στον Τύπο

(Νέα, Αυγή, Ριζοσπάστης) ξαναμπάνει με ένταση το ζήτημα της "ανάπλασης" της βιομηχανικής ζώνης.

Η "ανάπλαση" αυτή σύμφωνα με τα σχέδια του ΥΠΕΧΩΔΕ, του δήμου Δραπετσώνας και του νομάρχη Πειραιά σημαίνει το κλείσιμο όλων των βιομηχανιών της περιοχής.

Κέντρο αυτής της καταστροφικής πολιτικής είναι η επίθεση στα Λιπάσματα.

Εκεί συγκεντρώνεται σήμερα όλη η προσπάθεια των αντιδραστικών δυνάμεων για την διάλυση της βιομηχανίας του Πειραιά.

Εάν καταφέρουν να κλείσουν τα Λιπάσματα, τότε είναι σίγουρο πως θα ακολουθήσουν τα Πετρέλαια, τα Τσιμέντα, η ΔΕΗ, οι Μύλοι, η Επισκευαστική Ζώνη και ότι άλλο έχει απομείνει όρθιο στον Πειραιά της αποβιομηχάνησης και της ανεργίας.

Να γιατί πρέπει να σταθούμε όλοι σαν ένας άνθρωπος και σα μιά γροθιά για τη σωτηρία των Λιπασμάτων.

Το χτύπημα που δίνεται σήμερα στα Λιπάσματα είναι διπλό:

Από τη μια, και μπροστά στις δημοτικές εκλογές, επαναφέρουν τους μύθους για τη μετατροπή της Δραπετσώνας σε ...θήρετρο αναψυχής, τάζοντας μάλιστα κονδύλια ύψους 100 δις δραχμών και από την άλλη

συνέχεια στη σελ. 5

Ομοσπονδίας και του Σωματείου των εργαζομένων, η οποία σε χιλιάδες αντίτυπα κολλιέται στην περιοχή.

Ταυτόχρονα ετοιμάζεται ανακοίνωση της Επιτροπής, η οποία θα μοιραστεί σε όλο τον Πειραιά με στόχο να εξασφαλιστεί η ενεργητική υποστήριξη του λαού στον αγώνα για τη συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου.

Η συγκρότηση της Επιτροπής και το ξεκίνημα της δράσης της αποτέλεσε σημαντικό πολιτικό γεγονός και παρά την άρνηση μιας μερίδας του τύπου να δημοσιεύσει την πλατφόρμα της, δεν μπόρεσε να περάσει απαρατήρητη. Χαρακτηριστική είναι η δημοσίευση στο ειδικό αφιέρωμα των ΝΕΩΝ για τον Πειραιά το προηγούμενο Σάββατο, αλλά και ο διάλογος που άνοιξε από τις στήλες της ΑΥΓΗΣ.

Η παραπάνω εφημερίδα, σε ειδικό αφιέρωμα στις 25 του Φλεβάρη, δημοσίευσε ένα άρθρο με τίτλο "Δραπετσώνα ή Λιπάσματα;". Στο άρθρο αυτό παρουσιάζε το εργοστάσιο σαν μια επικίνδυνη βόμβα έτοιμη να εκραγεί και σα μιά σοβαρή πηγή μόλυνσης για την περιοχή.

Σ' αυτό απάντησε ο σ. Κ. Λιακόπουλος, με το παρακάτω σημείωμα που δημοσιεύουμε και που δημοσίευσε η ΑΥΓΗ, παράλληλα με τις θέσεις της Επιτροπής:

«Κύριε διευθυντά,

βόμβα", άμεση απειλή για τη ζωή όλων των κατοίκων του Πειραιά. Έτσι βέβαια δίνεται και η απάντηση στο αρχικό ερώτημα.

Θα ήθελα εξ αρχής να πω ότι κανένας εργάτης, αν πράγματι έτσι ήταν τα πράγματα δε θα έβαζε το δικό του στενό επαγγελματικό συμφέρον πάνω από τα συμφέροντα όλου του λαού.

Όμως το δίλημα δεν είναι πραγματικό. Πιστεύω μάλιστα πως χωρίς τα Λιπάσματα και τα άλλα εργοστάσια της βιομηχανικής ζώνης που ο Λαλιώτης θέλει να "αναπλάσει", δεν μπορεί να υπάρξει ζωή και μέλλον όχι μόνο για τον Πειραιά, αλλά και για ολόκληρη τη χώρα.

Στο συγκεκριμένο ζήτημα γράφονται αρκετές ανακρίβειες.

Κατ' αρχήν δεν υπάρχει καμιά επιστημονική μελέτη που να αποδεικνύει ότι το εργοστάσιο ρυπαίνει σε βαθμό επικίνδυνο για την υγεία του πληθυσμού. Ακόμη και η απόφαση του νομάρχη που ήταν για το κλείσιμο του εργοστασίου δε στηριζόταν σε καμιά περιβαλλοντική μελέτη, αλλά στο ότι δεν υπήρχε "φάκελος κοινοποίησης για ατυχήματα μεγάλης έκτασης...", δηλαδή έκανε αναφορά μόνο στην κοινοτική οδηγία Σεβέζο. Όπως είναι γνωστό η κοινοτική αυτή οδηγία δεν εφαρμόζεται σε καμιά βιομηχανία της χώρας με εξαίρεση τα διυλιστήρια του Ασπροπύργου και αυτό με ευ-

Η εκπομπή των ρύπων έχει περιοριστεί σημαντικά μετά το κλείσιμο αρκετών μονάδων, ενώ οι εκπομπές των οξειδίων του θείου ελέγχονται συνέχεια από κομπιούτερ στο εργοστάσιο με στόχο να μην ξεπερνούν τα όρια που καθορίζει το ΠΕΡΠΙΑ. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε, σαν ένδειξη σκοταδισμού, την άρνηση του δήμου Δραπετσώνας να δεχτεί την πρόταση του σωματείου των εργαζομένων να γίνει σύνδεση του υπολογιστή του δήμου με τη μονάδα καταγραφής του διοξειδίου του θείου.

Τα βιομηχανικά απόβλητα δεν πέφτουν όπως παλιά ακατέργαστα στη θάλασσα, αλλά περνούν πρώτα από δύο μονάδες βιολογικού καθαρισμού που κατασκευάστηκαν πρόσφατα στο εργοστάσιο.

Στη σημερινή εποχή η περιβαλλοντική επιστήμη, κόντρα στην οπισθοδρόμηση της "οικολογίας", μπορεί να συνδυάσει τη βιομηχανική ανάπτυξη με την εξασφάλιση της υγείας του λαού. Σε αυτήν την κατεύθυνση βρίσκονται τα παραπάνω μέτρα που αναφέρω και άλλα που θα μπορούσαν να γίνουν αν άφηναν το εργοστάσιο να δουλέψει χωρίς ημερομηνία λήξης.

Γι' αυτό και σήμερα δεν υπάρχει αντίθεση του λαού της Δραπετσώνας στη λειτουργία των Λιπασμάτων και οι "δυναμικές κινητοποιήσεις" που αναφέρει ο αρ-

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΚΑΙ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

Μόλις άνοιξαν οι δουλειές το ψευτοΚΚΕ άρχισε τους "αγώνες"

Στην Επισκευαστική Ζώνη του Περάματος το τελευταίο διάστημα υπάρχει μια σημαντική ανάκαψη της δουλειάς. Ακόμα είναι νωρίς για να μπορέσουμε να εκτιμήσουμε την παροδικότητα ή όχι του φαινομένου, αλλά και τις αιτίες αυτής της ανάκαμψης. Όμως αυτό που σίγουρα έχει παίξει ένα σημαντικό θετικό ρόλο είναι το γεγονός πως αυτή την περίοδο δεν υπάρχουν οι χρονιάτικες κινητοποιήσεις για την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης. Και αυτό γιατί από πέρσυ είχε υπογραφεί διετής σύμβαση που καλύπτει και το 1998.

Αυτή τη θετική κατάσταση, που πραγματικά δίνει μιá ανακούφιση έστω και προσωρινή στις χιλιάδες των εργατών που βασανίζονται για μακρύ διάστημα από την ανεργία, προσπαθεί με κάθε τρόπο να την ανακόψει το ψευτοΚΚΕ, χρησιμοποιώντας την πλειοψηφία της διοίκησης του Συνδικάτου μετάλλου που ελέγχει.

Η μέθοδος δεν είναι άλλη από το χτύπημα της παραγωγικής αξιοπιστίας της Ζώνης, μέσα από προβοκατόρικες "απεργιακές κινητοποιήσεις" και μάλιστα μία κάθε βδομάδα.

Για να κατανοήσουν οι αναγνώστες μας τον προβοκατόρικο χαρακτήρα αυτών των κινητοποιήσεων θα αναφέρουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από την προκήρυξη που κυκλοφόρησαν στη Ζώνη:

"Έχουν δοθεί μέχρι σήμερα για επιδότηση σε ναυπηγοεπισκευαστική δραστηριότητα 12,5 δις., από αυτά μόνο για το ΚΡΗΤΗ 1 και 2, έχουν δοθεί λιγότερα από 500 εκατ. για έργα που έγιναν στην Ν/ ΖΩΝΗ και τα 12 δις δόθηκαν στους μεγαλοϊδιοκτήτες για τα επενδυτικά προγράμματα σε ΕΛΕΥΣΙΝΑ, ΣΥΡΑ κ.λπ την ίδια στιγμή που τσεπώνουν δεκάδες δις. για φρεγάτες, τράινα, επιδοτήσεις απο τον ΟΑΕΔ κ.λπ.

Στα ναυπηγεία διαθέτουν τεράστια κονδύλια για εκσυγχρονισμό και ανάπτυξη της υποδομής, στη Ν/ΖΩΝΗ δεν δίνουν δεκάρα για

υποδομή... μια τέτοια πολιτική που μας σπρώχνει στην ανεργία και την εξαθλίωση οφείλουμε να την αντιπαλέψουμε και να την ανατρέψουμε...".

Όπως καταλαβαίνει κάθε αναγνώστης, **οι κινητοποιήσεις αυτές γίνονται ενάντια στον εκσυγχρονισμό των Ναυπηγείων και αυτό μάλιστα στο όνομα του χτυπήματος της ανεργίας. Αυτό που πραγματικά έχει κάνει έξω φρενών τον σοσιαλφασισμό είναι η μεγάλη του ήττα στα ναυπηγεία, γεγονός που άνοιξε σε αυτά τον δρόμο της ανάπτυξης.**

Ανάπτυξη για τα Ναυπηγεία σημαίνει να μπουν στο δρόμο της κατασκευής και αυτόν τον στόχο υπηρετούν τα επενδυτικά προγράμματα, τόσο στα ναυπηγεία του Σκαρμαμαγκά, όσο και στα ναυπηγεία της Ελευσίνας. Ήδη τα ναυπηγεία του Σκαρμαμαγκά βρίσκονται μπροστά στο κλείσιμο συμφωνίας με τον Στρίτζη για την κατασκευή ακτοπλοϊκού.

Το ψευτοΚΚΕ πρέπει με κάθε τρόπο να χτυπήσει αυτή την αναπτυξιακή πορεία και δεν έχει άλλο όπλο γι' αυτό από το Συνδικάτο της Ζώνης, μιας και μέσα στα ναυπηγεία έχει χάσει κάθε εργατική βάση και συνδικαλιστική θέση.

Στη Ζώνη λοιπόν φτιάχνει το μύθο, στους εργάτες και στους εργοδότες, πως ο ανταγωνιστής και αυτός που κλείνει τη Ζώνη είναι τα ναυπηγεία και προσπαθεί να τους στρέψει εναντίά τους.

Όμως ούτε η Ζώνη μπορεί να ανταγωνιστεί τα ναυπηγεία στην κατασκευή, ούτε τα ναυπηγεία μπορούν να ανταγωνιστούν τη Ζώνη στις επισκευές. Στην πραγματικότητα Ζώνη και ναυπηγεία αποτελούν μια ενιαία ναυπηγική βιομηχανία, που όλο και πιά πολύ στο εσωτερικό της θα προχωράει ένας αναγκαίος καταμερισμός. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός πως οι πιά πολλές επισκευές μέσα στα ναυπηγεία γίνονται από εργοστάσια της Ζώνης, ενώ συχνά δεξαμενές της Ζώνης είναι οι δεξαμενές των ναυ-

πηγείων.

Ουσιαστικά κάθε ανάπτυξη στα ναυπηγεία φέρνει και την ανάπτυξη της Ζώνης, όπως και το αντίστροφο, όχι μόνο για λόγους παραγωγικούς, αλλά γιατί κάτι τέτοιο ανεβάζει συνολικά τη ναυπηγική αξιοπιστία της χώρας.

Ο σοσιαλφασισμός με τις "κινητοποιήσεις" του, από τη μια χτυπάει την ίδια τη λειτουργία της Ζώνης, ανατρέποντας αυτή την περίοδο το θετικό κλίμα για την προσέλκυση караβιών και από την άλλη βάζοντας τη Ζώνη σε σύγκρουση με τα ναυπηγεία, θέλει να χτυπήσει ακόμα πιο βαθιά και τη Ζώνη και τα ναυπηγεία.

Το κακό όμως γι' αυτόν είναι πως δεν τον ακολουθούν πλέον οι εργάτες και στη Ζώνη.

Στην τεράστια πλειοψηφία των εργατών είναι πλέον συνείδηση πως το ψευτοΚΚΕ είναι αυτό που με τις προβοκατίες του προσπαθεί να κλείσει το Λιμάνι. Και είναι τέτοια η απομόνωσή του που έχει περάσει πλέον στον ανοιχτό πραξικοπηματισμό.

Οι αποφάσεις για τις "κινητοποιήσεις" όχι μόνο δεν παίρνονται από γενικές συνελεύσεις, αλλά ούτε καν από συνεδριάσεις του διοικητικού συμβουλίου.

Οι "κινητοποιήσεις" ανακοινώνονται με ένα χαρτί την προηγούμενη μέρα χωρίς αποφάσεις κανενός οργάνου. Και για να καλύψουν τη μη συμμετοχή των εργατών της Ζώνης στις πορείες τους, όπως έγινε την προηγούμενη Πέμπτη στο Υπουργείο Ναυτιλίας, οργανώνουν από κοινού με την ΠΕΜΕΝ και τον ΣΤΕΦΕΣΟΝ -τα μόνα ναυτεργατικά σωματεία που ελέγχουν- τις πορείες τους κατεβάζοντας όλους τους Κνίτες του Πειραιά!!!

Όμως μιá τέτοια πολιτική, καταδικασμένη στη συνείδηση των εργατών δεν μπορεί να επιβιώσει για πολύ.

Οι προβοκατίες τους στη Ζώνη θα έχουν την τύχη των "αγροτικών κινητοποιήσεων" στη Λάρισα.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 4

δημιουργούν οικονομική ασφυξία στο εργοστάσιο βάζοντας τεράστια εμπόδια στην παραγωγή του.

Έτσι προσπαθούν να συσπειρώσουν το βασανισμένο εργατόκοσμο της Δραπετσώνας στο αντιβιομηχανικό τους μέτωπο τάζοντας λαγούς με πετραχείλια, ενώ ταυτόχρονα επικαλούνται την οικονομική δυσπραγία του εργοστασίου πως τάχα δηλαδή είναι προβληματικό, πράγμα που οι ίδιοι δημιουργούν με την μέθοδο του οικονομικού σαμποτάζ. Τι κάνουν δηλαδή;

Η Αγροτική Τράπεζα στο όνομα των χρεών των Αγροτικών Συνεταιρισμών, κατακρατά όλα τα έσοδα του εργοστασίου με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχει τεράστιο πρόβλημα για την αγορά πρώτων υλών, που αυτή την περίοδο είναι αναγκαίες για τη συνέχιση της λειτουργίας του.

Εργάτες, εργαζόμενοι,

Ζούμε σε μιá περίοδο που οι πιο μαύρες δυνάμεις της άρχουσας τάξης έχουν πέσει με μανία πάνω στη βιομηχανία της χώρας, ρίχνοντας χιλιάδες εργάτες στην εξαθλίωση και στην ανεργία. Είναι εκείνες οι δυνάμεις, μέσα στην κυβέρνηση, μέσα στο κράτος, μέσα στους δήμους, στα κόμματα και στα συνδικάτα που θέλουν να οδηγήσουν την χώρα έξω από τον δρόμο της ευρωπαϊκής ανάπτυξης και να την εντάξουν στο άρμα της στρατηγικής της ρώσικης υπερδύναμης στα Βαλκάνια.

Να την οδηγήσουν δηλαδή στην πείνα, στον πόλεμο και στο φασισμό.

Κλείνοντας τη βιομηχανία, κόβουν την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, ενώ ταυτόχρονα οξύνοντας τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις παρουσάζουν τη ρώσικη φασιστική στρατιωτική υπερδύναμη και τους πυραύλους της σαν τους μοναδικούς μας προστάτες. Έτσι οικοδομούν το αντιευρωπαϊκό- φιλορώσικο μέτωπο στην οικονομία και στην πολιτική. Κέντρο αυτού του μετώπου μέσα στο ΠΑΣΟΚ και μέσα στην κυβέρνηση είναι η κλίκα του Λαλιώτη που ηγείται της επίθεσης στα Λιπάσματα, το λεγόμενο ΚΚΕ που ξαναβάζει μέσα από τις στήλες του Ριζοσπάστη την ύπουλη γραμμή της μεταφοράς του εργοστασίου, οι κυρίαρχες ρωσόδουλες δυνάμεις μέσα στον ΣΥΝ που με άρθρο τους μέσα στην Αυγή βάζουν το ψευτο- δίλημα "Δραπετσώνα ή Λιπάσματα" και η σημερινή Ν.Δ που ...αγνοεί το γεγονός.

Ο λαός και η χώρα μας δεν έχει ανάγκη από τέτοιους προστάτες!

Ο λαός και η χώρα μας έχει ανάγκη από ανεξαρτησία, δημοκρατία, ειρήνη, ανάπτυξη και ψωμί και αυτά μπορεί να τα κατακτήσει μόνο μέσα από τους αγώνες του, αξιοποιώντας τον ευρωπαϊκό δημοκρατισμό και τη μεγάλη αντιφασιστική του συνείδηση.

Εργάτες, εργαζόμενοι,

Παλεύοντας σήμερα για τη σωτηρία της βιομηχανίας, δεν υπερασπιζόμαστε μόνο το ψωμί και την δουλειά μας. Γινόμαστε ταυτόχρονα φραγμός σε αυτά τα σχέδια της πιά μαύρης αντίδρασης. Παλεύουμε δηλαδή και υπερασπιζόμαστε τη δημοκρατία και την ειρήνη. Και αυτό μπορούν να το κάνουν οι εργάτες γιατί τα ταξικά μας συμφέροντα ταυτίζονται με τα πραγματικά συμφέροντα όλου του έθνους.

Η Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ - ΟΑΚΚΕ- σας καλεί να σταθείτε στην πρώτη γραμμή αυτού του αγώνα.

Το εργοστάσιο των Λιπασμάτων μπορεί και πρέπει να μείνει όρθιο, κέντρο ζωής και ανάπτυξης σε έναν Πειραιά που θα τον κρατούν στα χέρια τους οι άνθρωποι του μόχθου και της δουλειάς.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Το Ραδιοτηλεοπτικό υπέρ βόθρου ΥΠΟΘΕΣΗ ΧΑΡΙΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τελικά το ραδιοτηλεοπτικό δικαίωσε περισσότερο την Χαριτοπούλου παρά τον Σωμερίτη. Σύμφωνα με την απόφαση του Μεγα υποχρεώνεται να αποκαταστήσει μόνο τη μνήμη του Στρατή Σωμερίτη, δηλαδή να διορθώσει τη γκάφα της Χαριτοπούλου, η οποία όμως μπορεί ανενόχλητα να συνεχίσει να βρίζει τον σύγχρονο και δραστήριο δημοκρατικό άνθρωπο που λέγεται Ριχάρδος Σωμερίτης με όποιο τρόπο θελήσει.

Η απόφαση πάρθηκε με 7-2. Όπου οι δύο ψήφοι είναι του ψευτοΚΚΕ και των καραμανλικοφασιστών της ΝΔ.

Ο ΣΥΝ ψήφισε υπέρ Σωμερίτη αλλά αυτό δεν είναι ένα αληθινό υπέρ, αφού η απόφαση δεν είναι ουσιαστικά υπέρ του Σωμερίτη. Ο βρώμικος Συνασπισμός καταφέρνει μ' αυτόν τον τρόπο να τα έχει όλα δικά του. Δηλαδή και τον Σωμερίτη φίλο του χρήσιμο στα "Μέτωπα της Λογικής", και τις άλλες μεταμορφώσεις του και την εθνοφασίστρια Χαριτοπούλου ασύδοτη να πετάει τη λάσπη της μαζί με τους κνίτες σε ό,τι είναι δημοκρατικό σ' αυτή τη χώρα.

Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΒΓΑΖΕΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Η συζήτηση στη Βουλή πριν από δύο βδομάδες ανέδειξε αυτό που η ΟΑΚΚΕ από καιρό έχει διαπιστώσει για τον Κ. Καραμανλή (το νεότερο): Ότι εξυπηρετεί τα ρώσικα συμφέροντα.

Όπου και να πιάσει κανείς την ομιλία του, αποπνέει μπόχα και δυσωδία. Εντοπίζουμε εδώ τα κυριότερα σημεία που κατά τη γνώμη μας επιβεβαιώνουν την παραπάνω εκτίμηση.

• Ήταν σταθερά αντιαμερικάνος σε όλη τη γραμμή, τόσο στα ελληνοτουρκικά όσο και στο Κυπριακό: «Διερωτήθη αν μπορούν οι ΗΠΑ να μεσολαβούν όταν έχουν υιοθετήσει τις τρεις μονομερείς τουρκικές διεκδικήσεις, δηλαδή την άρνηση υποβολής σχεδίων πτήσεων, την άρνηση επέκτασης των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ. και την άρνηση αναγνώρισης του υφιστάμενου ελληνικού εναέριου χώρου (...) Για το Κυπριακό σημείωσε πως ήδη η ισότιμη αντιμετώπιση κατακτητών και θυμάτων από τις ΗΠΑ και τη διεθνή κοινό-

τητα οδηγεί σε ένα δικέφαλο κράτος στη Μεγαλόνησο και καθιστά την Κύπρο όμηρο των διαθέσεων της Άγκυρας» (Ελεύθερος Τύπος, 27 Φλεβάρη). Από κοντά κι ο Ριζοσπάστης: «Ο πρόεδρος της ΝΔ απέδωσε αποκλειστικά στην εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης τη στάση των ΗΠΑ, αναρωτώμενος πώς μπορεί να παίζει επιδιαιτητικό ρόλο στα ελληνοτουρκικά όταν έχει αποδεχτεί τουρκικές διεκδικήσεις».

• Υιοθέτησε με όλη του την καρδιά την παλιά πρόταση του Συνσπισμού για θεσμοθέτηση διακομματικού Συμβουλίου Εξωτερικής Πολιτικής και Άμυνας.

• «Διεθνοποίηση θεμάτων που είναι υπόλογη η Τουρκία, όπως Έλληνες Κων/πολης, Πατριαρχείο, Ίμβρος και Τένεδος» (Ελ. Τύπος, στο ίδιο). Ας θυμηθούμε εδώ ότι πίσω από τη μαγική λέξη “διεθνοποίηση” καλύπτεται η πάγια ρώσικη διπλωματία όταν θέλει να επέμβει σε μια περιοχή. Ακόμη, η θέση για

“διεθνές στάτους και διεθνή προοπτική του Πατριαρχείου Κων/πολης” (είναι τα λόγια του Καραμανλή) σημαίνει πρακτικά απόπειρα διαμελισμού της Τουρκίας και ευκαιρία μόνιμων διεθνών δηλαδή ρώσικων επεμβάσεων στα εσωτερικά της με το πρόσχημα της προστασίας του Πατριαρχείου. Πάει να κάνει κάτι σαν το Βατικανό δηλαδή, σε μια ρώσικη εκδοχή βέβαια.

• Τέλος, αλλά το πιο σημαντικό, κατηγορήσε το Σημίτη γιατί... δεν έχει επισκεφθεί ακόμη τη Ρωσία! Αυτό και από μόνο του τα λέει όλα.

Αλλά και ο “ρώσος” Κωνσταντόπουλος, καθόλου τυχαία σε σύμπνοια με τον Καραμανλή, το ίδιο ακριβώς είπε, με πιο σαφή όμως τρόπο: Ότι πρέπει, στα πλαίσια μιας “πολυδιάστατης” εξωτερικής πολιτικής, “να δούμε και τη σχέση μας με τη Ρωσία, η οποία αργά αλλά σταθερά κάνει το τελευταίο διάστημα την επανεμφάνισή της στη διεθνή σκηνή”.

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

νόπουλος απείλησε τον Καρατζαφέρη “ότι ο ίδιος δεν μπορεί να είναι βουλευτής αν συνεχίσει και αν θελήσουμε να τον παραπέμψουμε”.

Αυτή η πολύ καλή απάντηση του Γιαννόπουλου στο ζήτημα πρέπει να μην άρεσε καθόλου στο Συναπισμό και ο ίδιος ο Κουναλάκης βγήκε μετά και είπε ότι “οι συναδέλφοί του δεν συμφώνησαν που έβαλε ζήτημα “Χρ. Αυγής”.

Δεν αναφέρθηκε βέβαια στους συναδέλφους του του ΣΥΝ, αλλά μπορούμε να υποθέσουμε ότι αυτοί πρώτοι θα διαμαρτυρήθηκαν γιατί έδωσαν την ευκαιρία στο δημοκρατικό κομμάτι του ΠΑΣΟΚ να φέρει στην επιφάνεια το ζήτημα των ναζιστών που οι ίδιοι μεθοδικά το πνίγουν εδώ και χρόνια. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη διάρκεια όλης αυτής της φασαρίας γύρω από τους ναζιστές το τελευταίο δεκαπενθήμερο, ακόμα και μετά την τερατώδη δήλωση του Καραμανλή ούτε ο ΣΥΝ, ούτε το ψευτοΚΚΕ βγήκαν να κάνουν καταγγελία του Καραμανλή, του Καρατζαφέρη ή της “Χρ. Αυγής”. Κυριολεκτικά προσπάθησαν να πνίξουν το ζήτημα.

Μα είναι να κανουν θόρυβο; Η ίδια η πρέσβειρα της Ρωσίας που εκθειάζει τον Κωνσταντόπουλο και τονίζει την ταύτιση των θέσεων του με εκείνες της Ρωσίας δίνει συνέντευξη στην “Ελεύθερη Ώρα” στην εφημερίδα που στο κανάλι της φιλοξενεί τον αρχηγό της “Χρ. Αυγής” αφού έχουν τον ίδιο διεθνή φιλορώσικο προσανατολισμό, τον ίδιο αντιδυτικισμό, την ίδια υποστήριξη στα “κινήματα” των πλουσίων αγροτών και της κρατικής υπαλληλικής γραφειοκρατίας, την ίδια έχθρα στις μεγάλες βιομηχανικές επενδύσεις αρχίζοντας από την TVX.

Η “Χρ. Αυγή”, ο ανοιχτός ναζισμός είναι το σιδερένιο χέρι

όλου του ρώσικου μπλόκ, του μπλόκ του ΣΥΝ, του ψευτοΚΚΕ, της λαλιωτικής φράξιας μέσα στο ΠΑΣΟΚ και της καραμανλικής μέσα στη ΝΔ.

Αυτό το μπλόκ χρειάζεται τους τραμπουκούς του για να μη λερώσει το ίδιο τα χέρια του. Γι’ αυτό και το μόνο που ενοχλεί αυτό το μπλόκ δεν είναι οι καταγγελίες στην “Χρ. Αυγή”, ούτε η ενδεχόμενη βία στα μουγκά ενάντια της αλλά οι καταγγελίες που φτάνουν ως την απαίτηση να βγει εκτός νόμου αυτή η ναζιστική συμμορία με τους πανίσχυρους προστάτες.

Στο ζήτημα του “εκτός νόμου” όλοι αυτοί θα δείξουν τον αληθινό χαρακτήρα τους. Αυτό πρέπει να το καταλάβουν και οι αστοφιλελεύθεροι που μιλάνε για “ελευθερία έκφρασης και στους ναζιστές”. Ο ναζιστής Καρατζαφέρης τους έριξε καθαρά το γάντι απαντώντας στο Γιαννόπουλο που μίλησε για “παραπομπή του” και είπε: “Αν βασιλοφρονες και “Χρ. Αυγή” λειτουργούν μέσα στο σύστημα παράνομα, να εφαρμοστούν το Σύνταγμα και οι νόμοι. Αλλά προφανώς λειτουργούν με δικαστική άδεια”

Ασφαλώς αυτή η διακστική άδεια είναι ένα τιποτένιο κουρελόχαρτο αφού η “Χρ. Αυγή” αντιβαίνει με όλη της την ύπαρξη στους στοιχειώδεις κανόνες του πολιτικού δημοκρατισμού. Όμως για να πεταχτεί αυτό το κουρελόχαρτο στο καλάθι των αχρήστων χρειάζεται η πιο σκληρή και παρατεταμένη πολιτική πάλη.

Η ΟΑΚΚΕ και η “Αντιναζιστική Πρωτοβουλία” ήδη έχουν αναλάβει ένα μεγάλο βάρος σ’ αυτή την υπόθεση.

Οι ναζιστές πρέπει να βγουν εκτός νόμου και οι υποστηρικτές τους τύπου Καρατζαφέρη πρέπει να διαχωτούν από τη Βουλή Η προέλαση του μαύρου μετώπου πρέπει να αναχαιτισθεί.

Τό μαύρο μέτωπο σπάει τα παρκόμετρα για να γκρεμίσει τον Αβραμόπουλο

Το μέτωπο των Ευρωπαίων του ΠΑΣΟΚ με τον ΣΥΝ κάτω από την απαίτηση της ρωσόδουλης κλίκας Λαλιώτη και η παράδοση στη Δαμανάκη της δυνατότητας για την κατάκτηση της δημαρχίας της Αθήνας, έδειξαν γρήγορα την πολιτική τους αποτελεσματικότητα.

Σε λίγο κατέρρευσε σ’ ένα μεγάλο της μέρος η δύναμη του Αβραμόπουλου στην Αθήνα. Η υπόθεση των παρκόμετρων είναι τμήμα της επίθεσης των ρωσόδουλων στον Αβραμόπουλο. Αυτή η επίθεση ξεκίνησε από την ώρα που αυτός ο “ορθόδοξος” πατριαρχικός ξέφυγε από το ρώσικο “ορθόδοξο” μέτωπο και κινήθηκε προς την Ευρώπη παράλληλα με τον Βαρθολομαίο. Το ξεδόντιασμα του Αβραμόπουλου έγινε ακόμα πιο απαραίτητο από την ώρα που αυτός αντικειμενικά αποτελεί τη χρυσή εναλλακτική λύση ενάντια στην ηγεσία Καραμανλή μέσα στη ΝΔ.

Η επίθεση λοιπόν των κνιτών του Συνασπισμού στα παρκόμετρα έγινε το σύμβολο όλων των επιθέσεων ενάντια στον Αβραμόπουλο. Μέχρι τη στιγμή που φτιάχτηκε το μέτωπο με το ΠΑΣΟΚ, οι κινήσεις των αγανακτισμένων πολιτών - τραμπουκικών που είχε σκαρώσει ο Συνασπισμός με επικεφαλής κάτι ύποπτα υποκείμενα, είχαν αποτύχει. Οι πολίτες δεν είχαν κανένα λόγο να ξηλώσουν τα παρκόμετρα. Τα παρκόμετρα είχαν το εξής καλό για την πόλη: Έδιναν μερικές δεκάδες χιλιάδες θέσεις στο κέντρο της πόλης οι οποίες διευκόλυναν τους πολίτες να κατεβούν για λίγο στο κέντρο, βασικά για αγορές, ή για διοικητικές τους υποθέσεις. Αυ-

τό δεν μπορούσε να γίνει όταν κάθε θέση ήταν πιασμένη όλη μέρα από ένα μόνο αυτοκίνητο κάποιου ανθρώπου που δούλευε στο κέντρο.

Ο Συνασπισμός εκστράτευσε ενάντια σ’ αυτό το μέτρο, όχι μόνο εξαιτίας της άρνησης του Αβραμόπουλου να συμμετέχει στο δικό του πολιτικό μπλοκ, αλλά και για άλλους δύο λόγους: Πρώτον, γιατί οι κνίτες του ΣΥΝ είναι αντίθετοι από θέση αρχής σε κάθε εκσυγχρονισμό, οποιουδήποτε είδους, και δεύτερον γιατί τον έλεγχο της στάθμευσης τον έκανε μια ιδιωτική εταιρεία.

Τα παρκόμετρα τα χτύπησε ο υφυπουργός Εσωτερικών Παπαδήμας πιασμένος από μια διάταξη που έλεγε ότι πρέπει να υπάρχει πλειοψηφία 2/3 για να αναθέσει ένα δημοτικό συμβούλιο σε μια ιδιωτική εταιρεία δημοτικές λειτουργίες. Αυτός έστειλε την υπόθεση στο Συμβούλιο της Επικρατείας, το οποίο αποτελείωσε τα παρκόμετρα ανακαλύπτοντας ότι είναι αντισυνταγματικό να κόβει κλήσεις μια ιδιωτική εταιρεία.

Αυτό είναι δείγμα της γενικής κρατικιστικής ιδεολογίας του ελληνικού νεοφασισμού. Ο αστυνομικός είναι αστυνόμος του λαού. Αλλά ένας αστυνόμος μιας ιδιωτικής εταιρείας είναι αστυνόμος του κεφαλαίου. Λες και το κράτος, δεν είναι κράτος του κεφαλαίου. Ή λες και ότι ο ιδιωτικός αστυνόμος που δίνει κλήση είναι λιγότερο έγκυρο συνταγματικά πρόσωπο από τον ελεγκτή του ΗΠΑΠ που επί τόπου επιβάλλει και εισπράττει πρόστιμο από όποιον δεν έχει βγάλει εισιτήριο.

Ασφαλώς το μαύρο μέτωπο έχει τη δικιά του δύναμη στο Συμβούλιο της Επικρατείας, ένα όργανο που έχει διαπρέψει για τον αντιβιομηχανικό και αντιαναπτυξιακό συντηρητισμό του.

Αξίζει ακόμα να δει κανείς την ταχύτητα με την οποία ο βρώμικος ΣΥΝ έστησε στα γρήγορα διαδηλώσεις αγανακτισμένων έξω από το Δήμο της Αθήνας για να ζητήσει πίσω τα λεφτά των κλήσεων, πόσο γρήγορα κάλεσαν τις τηλεοράσεις εκείνα τα υποκείμενα, Γεωργακόπουλος και Σία για να κάψουν τις κλήσεις και να ξηλώσουν τις πινακίδες των παρκόμετρων, δίχως κανένας να διαμαρτυρηθεί.

Πραγματικά έχουν γίνει πολύ επικίνδυνοι. Αποδεικνύεται διαρκώς ότι μόνο ένα δημοκρατικό μέτωπο πλατύ, με σαφή πολιτική γραμμή μπορεί να αντιμετωπίσει αυτή την αλητεία. Κανένας “δημοφιλής” καιροσκοπός τύπου Αβραμόπουλου δεν μπορεί να είναι οτιδήποτε απέναντί τους, ιδιαίτερα όταν οι ηγεσίες όλων των πολιτικών κομμάτων είναι στα χέρια των προβοκατόρων. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Αβραμόπουλος έμεινε πολιτικά απόλυτα μόνος του. Ο Κ. Καραμανλής που υποτίθεται ότι τον υποστηρίζει στη δημαρχία δεν άνοιξε καν το στόμα του για να πει μια κουβέντα ενάντια στην αρχικνίτισσα του ΣΥΝ που χορηγούσε πάνω στα παρκόμετρα.

Μα τι να πει. Αφού ανήκει κι αυτός, όπως και η Δαμανάκη, όπως και ο Λαλιώτης και η Παπαρρήγα στο ίδιο ακριβές κόμμα. Το κόμμα της Ρωσίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ

Η απόλυτη κάλυψη που δίνει ο Κ. Καραμανλής στο φιλοναζιστική βουλευτή της ΝΔ Γ. Καρατζαφέρη νομιμοποιεί ουσιαστικά το ναζισμό σαν πολιτικό ρεύμα μέσα στην αξιωματική αντιπολίτευση.

Ταυτόχρονα αποδεικνύει ότι δεν είναι καθόλου τυχαίο ούτε περιθωριακό το φαινόμενο ότι μόνο στη χώρα μας είναι νόμιμοι, ανάμεσα στις χώρες της Ευρ. Ένωσης, και συγκροτούν νόμιμο πολιτικό κόμμα οι ανοιχτοί υπερασπιστές του Γ’ Ράιχ. Αποδεικνύεται τώρα ότι η χιτλερική συμμορία της “Χρ. Αυγής” είναι τμήμα ενός ανερχόμενου καθεστωτικού ρεύματος. Είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό το γεγονός ότι η κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα δεν έχουν πάρει αποφασιστικά θέση σ’ αυτό που αποτελεί το μεγαλύτερο ζήτημα πολιτικής δημοκρατίας για τη χώρα μας.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί όλους τους δημοκρατικούς πολίτες, ανεξάρτητα από κάθε άλλη πολιτική τους άποψη, σε αγώνα για να τεθεί εκτός νόμου η δολοφονική ναζιστική συμμορία της “Χρ. Αυγής” και να αποπεμφθεί ο βουλευτής Γ. Καρατζαφέρης από τη Βουλή.

Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία στην πολιτική της διακήρυξη έχει εκφράσει την αντίθεσή της στις πολιτικές και ιδεολογικές θέσεις που υποβάλλουν το ναζισμό και έχει απευθύνει κάλεσμα σε όλους του δημοκράτες να παλέψουν ενάντια σ' αυτή τη θέση. Ο σοβινισμός και η θεωρία της ανωτερότητας της ελληνικής φυλής που διαπερνούν με τον ένα ή τον άλλον τρόπο όλη την πολιτική και κοινωνική ζωή στη χώρα μας αποτελούν την κύρια αιτία για την παραβίαση και την ελλιπή προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Θα δημοσιεύσουμε εδώ κάποιες από τις ελλείψεις που διαπιστώνει η έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ενάντια στον ρατσισμό και την ξενοφοβία για την Ελλάδα, στην αντιρατσιστική της νομοθεσία και στη μεταχείριση των μειονοτικών ομάδων. Η έκθεση ολοκληρώθηκε τον Ιούνιο του 1997. Η Επιτροπή δημιουργήθηκε το 1994 ύστερα από παρότρυνση της πρώτης Συνάντησης Κορυφής των αρχηγών Κρατών και Κυβερνήσεων του Συμβουλίου της Ευρώπης, για να αντιμετωπίσει τα αυξανόμενα προβλήματα του ρατσισμού, της ξενοφοβίας, του αντισημιτισμού και της μισαλλοδοξίας που απειλούν τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Ευρώπη. Αποτελείται από αναγνωρισμένους ειδικούς στα θέματα του ρατσισμού και της ξενοφοβίας.

Θα πρέπει να κάνουμε μία σημείωση σε σχέση με αυτή την έκθεση. Η έκθεση "λογοκρίνεται" από τις αρμόδιες αρχές του κάθε κράτους μέλους. Η Επιτροπή τη δημοσιεύει μόνο αφού λάβει την έγκριση του κράτους-μέλους το οποίο αφορά. Γι' αυτό το λόγο γίνεται αναφορά μόνο στην τουρκική μειονότητα ως "μουσουλμανική όπως αναγνωρίζεται από τη συνθήκη της Λωζάνης το 1923". Παρά τη "λογοκρισία" όμως, η έκθεση αυτή περιέχει αρκετά σημεία για τα οποία η χώρα μας είναι υπόλογη σε σχέση με την αντιμετώπιση του ρατσισμού στην επικράτεια της. Σε σχέση με τη νομοθεσία:

“Α. Διεθνείς Νομικές Συμφωνίες

1. Η Ελλάδα δεν έχει υπογράψει ούτε επικυρώσει ακόμα τον Ευρωπαϊκό Χάρτη για τις Περιφερειακές και Μειονοτικές Γλώσσες, τη Σύμβαση της UNESCO για τις Διακρίσεις στην Εκπαίδευση και τη Σύμβαση Πλαίσιο για την Προστασία των Εθνικών Μειονοτήτων. Συστήνεται να υπογραφούν και επικυρωθούν αυτά τα έγγραφα χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση. Επιπλέον, προτείνεται στην Ελλάδα να αποδεχτεί το Άρθρο 14 της Σύμβασης για την Εξάλειψη Πάσης Μορφής Φυλετικών Διακρίσεων, που επιτρέπει να εξετάζονται ατομικές προσφυγές από την Επιτροπή. Η Ελλάδα πρέπει επίσης να λάβει υπόψη της για υπογραφή και επικύρωση την Ευρωπαϊκή Συμφωνία σχετι-

κά με Πρόσωπα που Συμμετέχουν στις Διαδικασίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Δικαστηρίου των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων”.

2. Ευχόμαστε ότι η επικύρωση του Διεθνούς Συμφώνου για τα Αστικά και Πολιτικά Δικαιώματα του 1966, η οποία εξετάζεται προς το παρόν από την Ελληνική Βουλή, θα ενεργοποιηθεί όσο το δυνατόν συντομότερα.

Β. Συνταγματικές Προβλέψεις

3. Παρόλο που απαγορεύονται από τον Ελληνικό Νόμο οι διακρίσεις για λόγους εθνικότητας, το Άρθρο 19 του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας προβλέπει για τους Έλληνες πολίτες που δεν είναι ελληνικής εθνικότητας (εθνικά Έλληνες) ότι μπορεί να ανακληθεί η ιθαγένεια τους αν αφήσουν το έδαφος της χώρας και θεωρηθεί από τις ελληνικές αρχές ότι δεν σκοπεύουν να επιστρέψουν. Το 1994 και το 1995 αφαιρέθηκε η ιθαγένεια από αρκετούς ανθρώπους κατ' εφαρμογή αυτών των μέτρων (Σύμφωνα με εκθέσεις του Υπουργείου Εσωτερικών, το 1994, 42 πολίτες έχασαν την ιθαγένεια τους, ενώ το 1995, ο αριθμός αυξήθηκε σε 72). Η κατάργηση αυτού του Άρθρου έχει ήδη γίνει αφορμή πολλών δημοσίων συζητήσεων, και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή θεωρεί ότι πρέπει να παρθούν μέτρα με τα οποία θα ευθυγραμμιστεί ο Κώδικας Ελληνικής Ιθαγένειας με τον Ευρωπαϊκό Νόμο, χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση.

4. Ο νόμος που ρυθμίζει το δικαίωμα της ίδρυσης ενώσεων και σωματείων, και της συμμετοχής σ' αυτά ορίζει ότι μόνο Έλληνες πολίτες απολαμβάνουν πλήρως το δικαίωμα αυτό. Συνεπώς προτείνεται αυτός ο νόμος να τροποποιηθεί για να διασφαλιστεί ότι όλοι οι κάτοικοι θα απολαμβάνουν το ίδιο δικαίωμα για ίδρυση και συμμετοχή σε ενώσεις και σωματεία, σε συμμόρφωση με τα Άρθρα 11 και 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

Γ. Προβλέψεις του Ποινικού Νόμου

5. Παρόλο που η ποινική νομοθεσία περιέχει προβλέψεις που στοχεύουν σε πράξεις καταστολής των ρατσιστικών διακρίσεων (Νόμος 927/1979), φαίνεται ότι υπάρχει κάποια δυσκολία εφαρμογής αυτού του νόμου, και πολύ λίγες υποθέσεις έχουν εισαχθεί επιτυχώς στα δικαστήρια βάσει αυτού. Γίνεται αντιληπτό ότι το Υπουργείο Δικαιοσύνης σκοπεύει να συμπληρώσει το Τμήμα 4 του Νόμου 927/1979 για να επιτρέψει σε οποιαδήποτε ενδιαφερόμενη ένωση ή άτομο να προσφύγει σε δικαστικές διαδικασίες σε περιπτώσεις με ρα-

τσιστικό χαρακτήρα, και μία τέτοια εξέλιξη θα ήταν ευπρόσδεκτη. Περαιτέρω, η κυβέρνηση και οι δικαστικές αρχές πρέπει να εξετάσουν πιο προσεκτικά το θέμα της εφαρμογής της παρούσας νομοθεσίας. Μπορούν να διασαφηνίσουν τα νομικά όρια διαφοροποίησης ανάμεσα στις εθνικιστικές διακηρύξεις και στον ξενοφοβικό λόγο ο οποίος παροτρύνει σε διακρίσεις και ρατσιστικό μίσος, να παρέχουν στα θύματα πληροφορίες σχετικά με τα δικαιώματά τους και να τα ενθαρρύνουν να εισάγουν υποθέσεις, να προετοιμάζουν την αστυνομία και τις δικαστικές αρχές να αντιμετωπίζουν αυτές τις υποθέσεις, και να παρέχουν νομική βοήθεια στα θύματα. Αυτό θα διασφαλίσει ότι την άτεγκτη εφαρμογή της νομοθεσίας που βρίσκεται σε ισχύ σε όλες τις υποθέσεις διακρίσεων και παρότρυνσης σε ρατσιστικό μίσος, και όχι μόνο στις πολύ σοβαρές υποθέσεις, αφού ακόμα και σχετικά "μικρές" υποθέσεις μπορούν να υποβάλουν κλίμα εχθρότητας, και το γεγονός ότι επιτρέπεται τέτοια περιστατικά να παραμένουν ατιμώρητα μπορεί να καταστρέψει την αξιοπιστία ενός μέρους της νομοθεσίας και μπορεί ακόμα να εκληφθεί ως σιωπηρή αποδοχή μιας τέτοιας συμπεριφοράς”.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έχει αναφερθεί εκτεταμένα στην ανάγκη εφαρμογής της Αντιρατσιστικής Σύμβασης στη χώρα μας. Το Άρθρο 14 της Σύμβασης το οποίο δεν έχει αποδεχτεί η χώρα μας, δίνει την εξουσία στην ειδική Επιτροπή ελέγχου της εφαρμογής της, την "Επιτροπή για την Εξάλειψη της Φυλετικής Διάκρισης", να εξετάζει ατομικές προσφυγές για την εφαρμογή των διατάξεων της. Το γεγονός ότι η χώρα μας δεν έχει αποδεχτεί αυτό το άρθρο δείχνει ότι διατηρεί επιφυλάξεις απέναντι σ' αυτή τη Σύμβαση και ότι δεν θέλει πραγματικά την εφαρμογή της.

Έχουμε επίσης αναφερθεί στον αντιρατσιστικό νόμο παρωδία, τον 927/79 ο οποίος τιμωρεί τους ρατσιστές με ανώτατη ποινή φυλάκισης ενός έτους (!) μόνο όταν το θύμα τους (ο μαύρος, ο ασιατικός, ο εβραϊός) εμφανιστεί στον εισαγγελέα και αναφέρει την επίθεση που δέχτηκε. Η Έκθεση πολύ σωστά εντοπίζει ότι στην Ελλάδα στα πλαίσια της ελευθερίας της έκφρασης, δίνεται ο λόγος και στους ναζιστές σαν ακραίους εθνικιστές χωρίς διάκριση, ότι δεν έχουν χαραχτεί τα όρια ανάμεσα στις εθνικιστικές διακηρύξεις και στη ρατσιστική ναζιστική ιδεολογία ώστε να εφαρμόζεται ο ποινικός νόμος, να εφαρμόζεται η απαγόρευση. Είναι το καθεστώς της κάλυψης και της προστασίας που απολαμβάνουν οι ναζί από το κράτος και τα κόμματα, που κάνει δύσκολη την πραγματοποίηση αυτού του διαχωρισμού.

Η Έκθεση αυτή συντάχθηκε πριν

από την επικύρωση της Συνθήκης Πλαίσιο για την Προστασία των Εθνικών Μειονοτήτων. Πρόκειται για μια συνθήκη που η χώρα μας επικύρωσε χωρίς να την εφαρμόζει αφού αρνείται ουσιαστικά την ύπαρξη εθνικών μειονοτήτων στο έδαφος της. Απ' αυτή την άποψη μπορεί ίσως να την χαρακτηρίσει κανείς συνεπής, αφού εφόσον επισήμως δεν υπάρχουν εθνικές μειονότητες, δεν υπάρχει και ανάγκη προστασίας τους!

Επίσης, η Έκθεση αυτή συντάχθηκε πριν την κατάργηση του Άρθρου 19 του Κώδικα της Ελληνικής Ιθαγένειας. Παρ' ολ' αυτά η παρατήρηση είναι καθόλα ισχυρή, αφού το άρθρο 19 καταργήθηκε χωρίς αναδρομική ισχύ, δηλαδή είναι ουσιαστικά ισχυρό σε ό,τι αφορά τα εγκλήματα που έχουν γίνει με αυτή την πρωτότυπη μέθοδο εθνικάθαρσης.

Είναι φανερό εδώ η συμβολή της πίεσης της Ευρώπης για τη συμμόρφωση της χώρας μας στα ευρωπαϊκά δεδομένα για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

“Σχέσεις μεταξύ Ελλήνων και μειονοτικών ομάδων

19. Η μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτών θεωρούν την ελληνική κοινωνία ομογενοποιημένη σε ένα μεγάλο βαθμό, και έχουν ισχυρό το αίσθημα της εθνικής τους καταγωγής την οποία συσχετίζουν με την Ορθοδοξία και την εθνική Ελληνική καταγωγή. Αυτό το γεγονός μπορεί, κάτω από δοσμένες περιστάσεις, να οδηγήσει στην επικράτηση της άποψης ότι κάθε διαφορετικότητα είναι απειλητική. Δεν πρέπει να επιτραπεί σ' ένα τέτοιο κλίμα μισαλλοδοξίας να ανθίσει. Είναι ευθύνη των πολιτικών, των θρησκευτικών και των άλλων ηγετών να δείξουν τον δρόμο αποφεύγοντας τη ρητορική σύμπλευση με τον ακραίο εθνικισμό ή τον εθνοκεντρισμό και καταδικάζοντας σταθερά και δημόσια οποιαδήποτε εκδήλωση ξενοφοβίας. Άλλη μία σημαντική ενέργεια για τη δημιουργία κλίματος εμπιστοσύνης θα ήταν μία συζήτηση ανοιχτή και ελεύθερη από ταμπού, ειδικά σε ό,τι αφορά τις σχέσεις ανάμεσα σε εθνικά Έλληνες και τη μουσουλμανική μειονότητα, μία συζήτηση που θα μπορούσε να επεκταθεί στην τουρκική διάσταση της ταυτότητας ενός μέλους της τελευταίας.

20. Σε μία χώρα όπου η ελληνική ορθόδοξη θρησκεία είναι τόσο πολύ κυρίαρχη, θα πρέπει να υπάρξει εξαιρετική φροντίδα για να διασφαλιστεί ότι οι κυβερνητικές πολιτικές δεν απομονώνουν -με πρόθεση ή χωρίς- τις μειονοτικές ομάδες που δεν έχουν την ίδια θρησκεία σα "ξένους", αφού αυτό μπορεί να προκαλέσει ένα κλίμα ανασφάλειας και δυσπιστίας εκ μέρους των πλειοψηφικών και

των μειονοτικών πληθυσμών.

21. Μ' αυτή την έννοια, η αναφορά που γίνεται στις ελληνικές ταυτότητες για τη θρησκευτική πίστη του ατόμου είναι ένα εξαιρετικά ευαίσθητο ζήτημα. Ενώ δεν είναι πια υποχρεωτικό να δηλώνεται το θρήσκευμα του ατόμου σ' αυτές τις ταυτότητες, δεδομένου του ότι αυτό το θέμα έχει ήδη δώσει λαβή για την εκδήλωση μεγάλων αντιδράσεων, θα ήταν ευκαίριο οποιαδήποτε αναφορά στο θρήσκευμα να αφαιρεθεί από τις ταυτότητες. Αυτό τελικά θα είχε σαν αποτέλεσμα να περιοριστεί η ανοιχτή ή συγκεκριμένη διάκριση ενάντια σε μέλη των μη ορθόδοξων θρησκειών, που σε κάποιες περιπτώσεις θα μπορούσαν να θεωρηθούν λιγότερο "Έλληνες" από τους Ορθόδοξους εθνικά Έλληνες.

22. Οποιαδήποτε έκφραση ή εκδήλωση διάκρισης απέναντι στις μειονοτικές ομάδες εκ μέρους της αστυνομίας, των δασκάλων των δικαστικών ή άλλων δημόσιων υπαλλήλων πρέπει να τιμωρείται αυστηρά και να καταδικάζεται δημόσια. Σ' αυτά τα πλαίσια, πρέπει να υπάρξει επιμέλεια για τη δέουσα προκαταρκτική και συνεχή κατά τη διάρκεια της εργασίας εκπαίδευση για τους δημόσιους υπαλλήλους, και για την πιθανή υιοθέτηση ρυθμίσεων που θα επιτρέπουν τη λήψη πειθαρχικών μέτρων για τέτοιες περιπτώσεις.

23. Για την καλλιέργεια ενός κλίματος σχέσεων καλής κοινωνίας, οι πρόσφατες συζητήσεις με την ελληνική κυβέρνηση σχετικά με την εξάλειψη της υποχρέωσης της υποβολής αιτήσεων στην Ορθόδοξη Εκκλησία πριν την κατασκευή και λειτουργία τόπων λατρείας για τις άλλες θρησκείες είναι ευπρόσδεκτες σαν ένα θετικό βήμα. Στο ίδιο πνεύμα πρέπει να ειδοωθεί και ο νόμος που απαγορεύει τον προσηλυτισμό”.

Πρέπει εδώ να παρατηρήσουμε ότι το μελανό σημείο αυτής της έκθεσης είναι η έλλειψη οποιασδήποτε αναφοράς στη μακεδονική μειονότητα. Ωστόσο, πιστεύουμε ότι η αιτία αυτής της έλλειψης είναι ακριβώς η "λογοκρισία" στην οποία αναφερθήκαμε. Η επέμβαση αυτής της λογοκρισίας φαίνεται καθαρά στην αναφορά στην "τουρκική διάσταση" της "μουσουλμανικής" μειονότητας.

Το πιο σημαντικό στοιχείο αυτής της Έκθεσης είναι ότι δεν μπορεί όσο "ευγενικό" και αν είναι το ύφος της, παρά να διαπιστώσει ένα κλίμα ξενοφοβίας και μισαλλοδοξίας που καλλιεργείται μέσα στο λαό από την πολιτική του ελληνικού κράτους. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί όλους τους δημοκράτες να ενώσουν τις δυνάμεις τους μαζί της για να ανατρέψουν αυτό το κλίμα.

Η ομιλία του σ. Ζαφειρόπουλου σε εκδήλωση του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών

Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε αναφερθεί στην εκδήλωση του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών στην οποία είχε προσκληθεί να μιλήσει ο γ.γ. της ΟΑΚΚΕ, Η. Ζαφειρόπουλος. Δημοσιεύουμε παρακάτω την εισαγωγή του Αντώνη Δροσόπουλου εκ μέρους των διοργανωτών, δηλαδή του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών και το πρώτο μέρος της ομιλίας του Η. Ζαφειρόπουλου. Το δεύτερο μέρος θα δημοσιεύσουμε στο επόμενο φύλλο. Δημοσιεύουμε αυτή την ομιλία γιατί δίνει με ένα αρκετά συνοπτικό και εκλαϊκευμένο τρόπο τη γενική φυσιογνωμία και τις θέσεις της ΟΑΚΚΕ. Πράγμα που θα είναι, νομίζουμε, χρήσιμο για τους αναγνώστες μας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Πρέπει να πω ότι εμάς μας ενδιαφέρει πάρα πολύ η οργάνωση σας και η έκφραση σας. Όπως ίσως θα είδατε στις προσκλήσεις που στείλαμε (για την ομιλία σας), αυτό που μας ενδιαφέρει είναι ότι αποτελείτε ένα παράδοξο στον ελληνικό πολιτικό χώρο. Για παράδειγμα, από την ώρα που θα ακούσει κανείς προστασία των μειονοτήτων, λέει εντάξει αυτός είναι στην αριστερά. Από την ώρα που ακούει κάποιον να μιλάει για προστασία του περιβάλλοντος, λέει αυτός είναι από το σύγχρονο κέντρο. Από την ώρα που θ' ακούσει για τους θεσμούς, και παρόμοια, λέει είναι δεξιά αυτός.

Από τα δικά σας κείμενα όμως που διάβασα δεν μπορεί να συμπεράνει κανείς που είσατε, και σε κάθε εφημερίδα σας τα άρθρα τα οποία υπάρχουν έχουν μια μεγάλη εξειδίκευση απόψεων. Δηλαδή, δεν μπορεί κανείς διαβάζοντας ένα άρθρο να καταλάβει πως περίπου θα είναι το άλλο. Αυτό, πρέπει να πω, είναι κάτι που συμβαίνει σπάνια στον ελληνικό πολιτικό χώρο, δηλαδή, κοιτάζουν οι πάντες να είναι καλυμμένοι, να είναι σε μια "πελατεία" μέσα, να είναι δηλαδή μέσα σ' έναν ευρύτερο χώρο απ' τον οποίο και να αντλούν υποστήριξη.

Η Ν.Δ. απόψε ήθελε να ψηφίσει την τροπολογία (για τις ΔΕΚΟ). Απ' την άλλη μεριά όμως ο κόσμος ο δικός τους θέλει να είσαι φωτιά και λαύρα εναντίον της κυβέρνησης. Πώς θα την ψηφίσεις την τροπολογία έστω κι αν είναι σύμφωνη με τα δικά σου γούστα;

Εσείς έχετε πάρα πολύ θάρρος. Έχετε πάρα πολύ τόλμη και γράφετε πράγματα συνήθως ανορθόδοξα. Δηλαδή είσατε, έτσι λέτε τουλάχιστον, μαρξιστές, κληρονόμοι του μαρξισμού-λενινισμού-σταλινισμού και μαοϊσμού, ακόμα και μετα όμως πετάτε κάτι ειρωνείες για τη Σοβιετική Ένωση παλιά. Έχετε τον Ζαχαριάδη όλον και λέτε "ζήτη ο Ζαχαριάδης". Και για το κόμμα το οποίο συνεχίζει να

είναι το κόμμα του Ζαχαριάδη, λέτε ότι δεν είναι καλό ζαχαριαδικό. Εν πάσει περιπτώσει, αυτή ακριβώς η ανορθοδοξία σας είναι που σας κάνει ιδιαίτερα ενδιαφέροντες. Δηλαδή : α) πως καταλήγετε στις διάφορες απόψεις σας, β) πως δεν σκεφτόσατε, πως δεν σας απασχολεί το ότι διάφορες γκρούπες, διάφορες ομάδες γύρω σας, βρίσκονται δεξιά, αριστερότερα, πάντως πάνω - κάτω αισθάνονται κουμπωμένοι απέναντί σας. Πως δεν σας απασχολεί δηλαδή αυτό το κόστος, το πως αντιμετωπίζει ο κόσμος τις απόψεις σας.

Εγώ τουλάχιστον, είχα δει μια αφίσα σας πολύ τολμηρή για την Πολωνία, και είχε από κάτω το τηλέφωνό σας. Δηλαδή έλεγε, εκεί είμαστε και όποιος θέλει να βάλει βόμβα, μπορείτε να μας βρείτε εκεί και να τη βάλετε. Κι όποιος έχει αντιρρήσεις μαζί μας να τις κουβεντιάσουμε. Δεν μας ενδιαφέρει να σώζουμε μόνο την ψυχή μας με το να κολλάμε κάτι χαρτιά παρά είμασταν πρόθυμοι να σας δώσουμε την ευκαιρία να το συζητήσουμε. Γι' αυτό το λόγο θέλαμε στη συντροφιά μας να έχουμε μια επαφή μαζί σας και θέλαμε να μας εξηγήσετε τα πράγματα συνολικά. Δηλαδή, ποια είναι η αντίληψή σας για την ελληνική πραγματικότητα, τι πρέπει να γίνει παραπέρα, τι πρέπει να γίνει στην οικονομία. Πως βλέπετε την εξωτερική πολιτική. Για την οικονομία ίσως θα θέλαμε να μιλήσετε περισσότερο, γιατί στην εξωτερική πολιτική, μάλλον λεπτομερώς αναφέρεστε, ενώ στην οικονομία λιγότερο, παρόλο που ασκείτε κριτική στο Λαλιώτη κ.λπ. Θα θέλαμε επίσης μια συνολικότερη εικόνα του σοσιαλισμού, πως τον βλέπετε να προχωρεί στην Ελλάδα, και από κει και πέρα μας ενδιαφέρει πως αντιμετωπίζετε εσείς το μέλλον πολιτικά. Δηλαδή, η εικόνα σας είναι ότι θα φτάσετε λίγο-λίγο σε μια εκλογή, θα πάρετε τάδε αριθμό ψήφων, ή έχετε μια στρατηγική επιλογή;

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ σ. ΗΛΙΑ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ήταν θαυμάσια η εισήγησή σας. Η πρωτοβουλία σας ήταν πραγματικά απρόσμενη. Έχουμε μιλήσει σε χώρους της εξω-

κοινοβουλευτικής αριστεράς, και σε ανθρώπους ευρύτερων απόψεων με τους οποίους όμως βρίσκμαστε σε συνδικάτα ή σε άλλους μαζικούς χώρους. Πρώτη φορά όμως μας καλούν να μιλήσουμε στο κοινό ύστερα από πρόσκληση ενός χώρου διαφορετικού πολιτικού και ιδεολογικού χαρακτήρα και εύρους, σε μία στιγμή που, απέναντι στην οργάνωσή μας, ακολουθείται μία στάση που θα μπορούσε κανείς να τη χαρακτηρίσει, με κάποια δόση ίσως υπερβολής, συνωμοσία σιωπής.

Το γεγονός ότι στις περισσότερες εφημερίδες δεν έχει δημοσιευτεί η ανακοίνωση που δώσατε για τη σημερινή συνάντηση, για μας είναι κάτι το εντελώς φυσιολογικό. Θα ήταν μεγάλη η έκπληξη μας αν δημοσιεύταν. Οι εφημερίδες αυτές στις οποίες έχουμε στείλει πολλές φορές ανακοινώσεις δεν μας έχουν κάνει ποτέ την τιμή να τις δημοσιεύσουν. Προτιμούν να μας αποφεύγουν ή να μη μας δίνουν σημασία ρίχνοντας ακριβώς αυτό το πέπλο της σιωπής γύρω μας, γιατί οι θέσεις μας έχουν βρεθεί πολλές φορές στο στόχαστρο και έχουν ξεσηκώσει αντιθέσεις.

Παρ' ολ' αυτά εσείς απ' ότι καταλαβαίνω είχατε τουλάχιστον την περιέργεια, ή την πολιτική οξυδέρκεια να διακρίνετε σ' αυτές τις θέσεις ότι τουλάχιστον έχουν κάποιο ενδιαφέρον. Στην τυπωμένη πρόσκλησή σας δώσατε ιδιαίτερη έμφαση σ' αυτές τις "σπάνιες" ή τις "παράξενες" ή τις "ανορθόδοξες" πλευρές της πολιτικής γραμμής της ΟΑΚΚΕ αναφερόμενοι στον ιδιαίτερο πολιτικό χαρακτήρα της ΟΑΚΚΕ. Εμείς επιμέναμε απ' την άλλη πλευρά να μιλήσουμε γενικά για την πολιτική κατάσταση γιατί συνήθως μιλάμε για ζητήματα που βρίσκονται έξω από εμάς. Η πρόσκληση σας όμως μας προσκαλεί να μιλήσουμε για μας. Πραγματικά, χρειάστηκε, εγώ τουλάχιστον σαν εισηγητής, να σκεφτώ πολύ πάνω σ' αυτό, γιατί πολλές φορές δίνοντας όλα τα χτυπήματα σου απ' έξω για την αλλαγή μιας κοινωνίας, ξεφεύγει από τα μάτια σου η εικόνα του ίδιου σου του εαυτού μέσα σ' αυτή την κοινωνία, τα βασικά σημεία της πορείας σου. Υπάρχει δυσκολία δηλαδή στο να εξηγήσουμε τις θέσεις μας σε ανθρώπους που ελάχιστα ξέρουν τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε.

Θα ήθελα λοιπόν, ξεκινώντας, να δώσω ένα κλειδί ερμηνείας για τον τρόπο με τον οποίο σκέφτεται και δρα η ΟΑΚΚΕ, να κάνω δηλαδή μια αναδρομή σε κομβικά σημεία της δημιουργίας της ΟΑΚΚΕ για να δώσει

στους φίλους που βρίσκονται εδώ μία εικόνα για το πνεύμα μας, για τα σημεία που διαμορφώνουν την πολιτική μας ιδεολογία και την πράξη μας.

Κατ' αρχήν η ΟΑΚΚΕ ιδρύθηκε το 1985 από μία χούφτα μελών του ΕΚΚΕ, του γνωστού ΕΚΚΕ, και του Μ-Λ ΚΚΕ δηλαδή οργάνωσεων του λεγόμενου μ-λ κινήματος, σε μια φάση πολιτικών εξελίξεων που θα εξηγήσουμε το νόημά τους, στη συνέχεια.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Αυτή η ομάδα της οποίας τα περισσότερα μέλη ήταν εργάτες και εργαζόμενοι, κυρίως, του Πειραιά είχε διαμορφώσει την ιδεολογική της φυσιογνωμία, κατ' αρχήν, πάνω σε δύο εμπειρικά γεγονότα που συγκλόνισαν όλο το εξωκοινοβουλευτικό κίνημα της επαναστατικής ή της λεγόμενης επαναστατικής αριστεράς μετά το 1973.

Η πρώτη ήταν η εμπειρία από την πολιτική της υποτιθέμενης ορθόδοξης αριστεράς και συγκεκριμένα του "Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας" που εμείς το ονομάζουμε ψευτοΚΚΕ. Δεν ξέρω αν αυτό ενοχλεί κάποιους ακροατές, πάντως εμείς έτσι το ονομάζουμε και θα εξηγήσουμε γιατί. Αυτό το κόμμα χτύπησε την εξέγερση του Πολυτεχνείου, παρ' όλο που στη συνέχεια προσπάθησε να την καπηλευτεί, τη συκοφάντησε σαν έργο προβοκατόρων του Ρουφογάλη και της χούντας του Ιωαννίδη, γιατί ήταν το ίδιο που τότε προσπαθούσε να εφαρμόσει μια γραμμή ομαλοποίησης με την υποτιθέμενη πιο μετριοπαθή γραμμή του Παπαδόπουλου. Χτύπησε, λοιπόν το ψευτοΚΚΕ την κατάληψη του Πολυτεχνείου, την κατηγόρησε αλλά μπήκε στη συνέχεια μέσα σ' αυτήν, μπήκε στο ραδιοφωνικό σταθμό, έκανε πραξικόπημα και δημιούργησε από τότε, μέσα σ' αυτή την αυθόρμητη πρωτοπορία φοιτητών, εργατών, μικροαστών που διαμορφώθηκε τότε σε ενιαίο μπλοκ, τις χειρότερες εικόνες και προώθησε μία αντίληψη ηγεμονισμού μέσα στο κίνημα.

Αυτό ήταν ένα σοκ που διαμόρφωσε μία γραμμή διαχωρισμού, η οποία αργότερα έγινε γραμμή μόνιμης αντιπαράθεσης.

Η δεύτερη εμπειρία ήταν όταν αμέσως μετά, στη μεταπολίτευση, όταν το ίδιο κόμμα, ο ίδιος πολιτικός οργανισμός χτύπησε με μανία το εργατικό κίνημα που ξεσπούσε εκείνη την ώρα, ζητώντας μετά τα εφτά χρόνια της συνδικαλιστικής νύχτας, τα δικαιώματά του. Βιαιοπράγησε στην πρώτη απεργία, αυτή της Νάσιοναλ Καν, ξυλοκόπησε με

τους ανθρώπους του συνδικάτου των οικοδόμων τους συμπαραστάτες εκείνου του αγώνα, και αργότερα χτύπησε άλλες απεργίες, όπως την ΙΤΤ. Όλα αυτά η πλειοψηφία του δημοκρατικού κόσμου που βρίσκεται έξω από τις διεργασίες που γίνονται στις πιο προωθημένες πλευρές του εργατικού κινήματος, ούτε τα έμαθε ποτέ, ούτε τα παρακολούθησε. Όμως στη δική μας συνείδηση έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο και αργότερα αυτή η βία επαναλήφθηκε όταν έγιναν χειροδικίες στα πανεπιστήμια και στις πορείες μας. Τότε ήταν που συγκροτήθηκαν ιδεολογικά οι μαοϊκές οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Ήταν πάνω στη σύγκρουση μ' έναν αντεργατισμό που εμφανιζόταν παρά την "επαναστατική" φρασολογία αλλά ήταν και πάνω στη σύγκρουση με την αντιδημοκρατία αυτού το κόμματος σε μια περίοδο που όλοι το θεωρούσαν σαν την πιο έγκριτη, ως την πούμε έτσι, κομμουνιστική αριστερά.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Σ' αυτή την ίδια εποχή γίνονται αλλαγές στο παγκόσμιο επίπεδο και διαμορφώνεται ένα άλλο ιδεολογικό κέντρο απέναντι στη Σοβιετική Ένωση με την οποία αυτή η αριστερά είχε τις αγαθότερες σχέσεις τις οποίες ονομάσαμε αργότερα πρακτόρικες σχέσεις. Αυτό το κέντρο ήταν η Κίνα του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας με επικεφαλής τότε τον Μάο Τσε Τουνγκ. Ο Μάο Τσε Τουνγκ έδωσε μια βαθειά ερμηνεία εκείνη την εποχή για το τι μπορεί να σημαίνει μια αριστερά με δεξιά συμπεριφορά. Ήταν μια αριστερά που είχε ματώσει ένα λαό στην Κεντρική Ευρώπη ο οποίος ζητούσε δημοκρατία, τον τσέχικο λαό. Στο όνομα ενός σοσιαλισμού καταργούνταν εντελώς η δημοκρατική θέληση των μαζών, καταργούνταν κάθε κανόνας ειρηνικής συνύπαρξης, κάθε ομαλή δημοκρατική πορεία. Μέσα στην καρδιά της Ευρώπης έμπαιναν τα της και βρίσκονταν απέναντι σε ανθρώπους που δεν θα μπορούσαν να τους πεις αντιδραστικούς. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ό,τι υπήρχε από αριστερά, από μισοαριστερά, από δημοκρατία σε μια τέτοια χώρα.

Στη συνέχεια αυτό το ίδιο πολιτικό κύμα χτύπησε το Αφγανιστάν, έκανε εισβολές, παντού έκανε δικτατορίες, με μια αριστερή στην εμφάνιση, με μια μαρξιστική-λενινιστική γλώσσα. Εδώ έρχεται ο Μάο Τσε Τουνγκ και δίνει την εξήγηση. Είπε ο Μάο ότι υπάρχει η αληθινή α-

Η ομιλία του σ. Ζαφειρόπουλου σε εκδήλωση του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών

συνέχεια από τη σελ. 8

ριστερά αλλά μπορεί να υπάρχει και μια “αριστερά” ακροδεξιά ντυμένη κόκκινη. Έτσι μπορεί κανείς κάλλιστα να καταπιέσει ένα λαό σηκώνοντας την κόκκινη σημαία, και μάλιστα, μπορεί να τον καταπιέσει πιο αποτελεσματικά από τους δεξιούς. Γιατί τότε έχουμε μια δήθεν δικτατορία του προλεταριάτου ενάντια στο προλεταριάτο, μια κομματική γραφειοκρατία η οποία αποτελεί αστική τάξη και την οποία ο Μάο ονόμασε αστική τάξη νέου τύπου, και ανακάλυψε ότι βγαίνει μέσα από τα σπλάχνα του κομμουνιστικού κόμματος. Αυτή η αστική τάξη βγαίνει μέσα από ένα ταξικό, εργατικό κόμμα που κάποτε έδωσε μάχες, και κάνει μία ταξική εκκαθάριση μέσα σ’ αυτό το κόμμα και αναδεικνύει ένα διαχειριστικό επιτελείο που οικειοποιείται τις παραγωγικές δυνάμεις του σοσιαλισμού και παίρνει την εξουσία στο όνομα του σοσιαλισμού, στο όνομα της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αυτή η εξουσία είναι μία ασφυκτική δικτατορία την οποία ο Μάο ονομάζει σοσιαλφασιστική δικτατορία χιτλερικού τύπου.

Αυτή η εικόνα ήταν για μας πειστική. Και πάνω σ’ αυτήν ουσιαστικά διαμορφώθηκε το μ-λ μαοϊκό κίνημα στην Ελλάδα. Αυτή τη θέση την έχουμε ακόμα και τώρα. Αυτές οι αναφορές είναι για μας οι βασικοί άξονες. Μπορεί να μην αναφέρονται συχνά στην εφημερίδα μας γιατί είναι και χαρακτηριστικό του μαοϊσμού να μην αναφέρεται συχνά ούτε στους -ισμούς, ούτε στα σύμβολα, ούτε να κατατροπώνει το συνομιλητή του με “ιδεολογικές ορθοδοξίες” και με “μαρξισμούς”. Πρέπει ο μαρξισμός να αποδεικνύεται καθημερινά, πρέπει να είναι συγκεκριμένος και πρέπει να είναι δημοκρατικός στο περιεχόμενό του, με την έννοια ότι πρέπει να συσπειρώνει πλατιές μάζες, να τις πείθει μέσα από την πείρα τους για να μπορέσει να δώσει έναν ενθουσιασμό στους καταπιεσμένους.

Σε κάθε περίπτωση, αυτή η αντίληψη είναι που μας διαμορφώνει ιδεολογικά. Υπάρχει αστική τάξη νέου τύπου. Αυτός είναι ο κίνδυνος για το κομμουνιστικό κόμμα και όταν μιλάμε για σοσιαλισμό, πρέπει να προσέχουμε το ζήτημα της καπιταλιστικής παλινόρθωσης, δηλαδή την αστική τάξη που εμφανίζεται με κόκκινο πρόσωπο. Έτσι πολλές φορές ένας δημοκράτης φιλελεύθερος, ένας αστός φιλελεύθερος βρίσκεται πιο μπροστά από έναν υποτιθέμενο “μαρξιστή”, έναν πραγματικό δικτάτορα. Δεν είναι βασικό κριτήριο

δηλαδή για μας ποια σημαία θα σηκώσει κάποιος, αλλά ποια είναι η πράξη του. Τουλάχιστον με ένα συνεπή αστό δημοκράτη μπορείς να διεκδικήσεις κάποια νομιμότητα στην ταξική πάλη. Αν αντίθετα έχεις ν’ αντιμετωπίσεις τον υποτιθέμενο κόκκινο, κρυπτοσοσιαλφασίστα, είναι σίγουρο ότι θα έχεις να κάνεις με δικτατορίες, με βασανιστήρια, με την αδυναμία να δώσεις, στο νόμιμο τουλάχιστον επίπεδο, στην ανοιχτή πολιτική ζωή, την ταξική πάλη.

Στη συνέχεια περνάμε σ’ ένα δεύτερο συμπέρασμα που έβγαλε ο Μάο Τσε Τουνγκ εκείνη την εποχή, ότι δηλαδή η δικτατορία της Σοβιετικής Ένωσης, δεν είναι μια απλή δικτατορία στρατιωτικού και κομματικού γραφειοκρατικού τύπου αλλά είναι μια ιμπεριαλιστική δικτατορία. Η Σοβιετική Ένωση με τα πυρηνικά της όπλα, με το στρατό της, έχει εξελιχθεί σ’ ένα μεγάλο εχθρό της ανθρωπότητας δίπλα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Έτσι διαμορφώνεται η θεωρία των Τριών Κόσμων, η οποία είναι λίγο γνωστή, και μιλάει για δύο υπερδυνάμεις από τις οποίες μάλιστα η μία, η ρώσικη υπερδύναμη είναι πιο επικίνδυνη. Γιατί αυτή θέλει με στρατιωτική ισχύ να αντιπαρατεθεί στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό που είναι ισχυρός στο οικονομικό επίπεδο, ακολουθώντας τον δρόμο της χιτλερικής Γερμανίας. Αυτή η υπερδύναμη ζητάει μια αναδιανομή του κόσμου με τον πόλεμο και έχει κέντρο επίθεσης την Ευρώπη...

Αυτή είναι, λοιπόν, μια πολιτική αντίληψη που για μας επιβεβαιώνεται διαρκώς μέσα από τα γεγονότα. Βλέπουμε πραγματικά τη δικτατορία και την επίθεση των σοβιετικών καταρχήν στο εγγύς τους τμήμα της Ευρώπης. Σύμφωνα μ’ αυτήν την ιδεολογικοπολιτική παγκόσμια αντίληψη η αδικημένη πλευρά, η πλευρά του δίκιου είναι η Ευρώπη. Η Ευρώπη σύμφωνα με τη μαοϊκή αντίληψη των Τριών Κόσμων είναι ένας ενδιάμεσος, ιμπεριαλιστικός κόσμος που υπόκειται στην πίεση των δύο υπερδυνάμεων αλλά ιδιαίτερα στην απειλή ενός πολέμου από την πλευρά του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μελετώντας αυτή τη γραμμή και εξετάζοντας πάλι την ελληνική πραγματικότητα, διακρίναμε ότι μέσα στην Ελλάδα υπάρχει ένα μπλοκ πο-

λιτικών δυνάμεων που μας σπρώχνει προς την Ανατολή, προς τη Ρωσία, μας σπρώχνει προς το σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Στο μεταξύ ο Μάο τσε Τουνγκ έχει πεθάνει, και η Κίνα γίνεται κι αυτή με τη σειρά της σοσιαλ-ιμπεριαλιστική χώρα. Μιλάμε για μια από τις βαρύτερες αστικές δικτατορίες στον κόσμο.

Στην Ελλάδα λοιπόν, διακρίνουμε ένα πολιτικό μπλοκ που έχει επικεφαλής, όχι τόσο το ΠΑΣΟΚ σαν κόμμα, αλλά τον Α. Παπανδρέου. Διακρίνουμε ότι το ΠΑΣΟΚ κάνει φιλορώσικη πολιτική μέσα στο ΝΑΤΟ, μέσα στην Ευρώπη, πολιτική προσέγγισης στη ρώσικη στρατηγική. Το βλέπουμε στον αντινατοϊσμό και τον αντιευρωπαϊσμό που ο Α. Παπανδρέου περνάει μέσα στις μάζες, παρόλο που είναι υποχρεωμένος να κινηθεί μέσα στα πλαίσια που επιβάλλει το προηγούμενο τουλάχιστον κυρίαρχο καθεστώς στη χώρα και η δύναμη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Βλέπουμε διαρκώς να ακολουθεί μια τέτοια πολιτική. Αναζητούμε τις αιτίες της. Στην αρχή ψάχνουμε στην οικονομία και δεν καταφέρνουμε να βρούμε άκρη. Όσπου ανακαλύπτουμε ότι η αιτία αυτής της πολιτικής βρίσκεται στο Αιγαίο και την Κύπρο. Βρίσκουμε ότι το Αιγαίο είναι από τους βασικούς χώρους της αντιπαράθεσης των υπερδυνάμεων, και από τους κατ’ εξοχήν χώρους διεθνούς επέμβασης των σοβιετικών. Οι τελευταίοι χρειάζονται το Αιγαίο για να περάσουν τα πλοία τους στη Μεσόγειο, για να μπορέσουν ν’ αντιπαρατεθούν στον αμερικάνικο στόλο και να εκτελέσουν το πολιτικό σχέδιο της περικύκλωσης της Ευρώπης.

Αυτές είναι βέβαια και αναλύσεις του Μάο Τσε Τουνγκ και του ΚΚ Κίνας. Δεν είναι δικές μας. Όμως είδαμε και εμείς μια πολιτική η οποία επιδίωκε να εξασφαλίσει δίοδο από τα Στενά της Τουρκίας και από το Αιγαίο. Ειδικά, από τα Στενά της Τουρκίας. Στην αρχή, οι Σοβιετικοί παίζανε με την Τουρκία. Δώσανε το πράσινο φως για να κάνει την εισβολή στην Κύπρο το ’74. Αυτό είναι πολύ λίγο γνωστό στη χώρα μας, αλλά εύκολα μπορεί κανείς να το μάθει και να το διασταυρώσει. Οι σοβιετικοί από παλιά παίζανε με τον κεμαλισμό σαν ιστορικό σύμμαχο του λενινισμού κ.λπ. Παίζανε με τους κεμαλιστές και θέλησαν να προσεταιριστούν την Τουρκία. Το 1980 απέτυχαν και άρχιζαν να παίζουν με

την Ελλάδα όπου ήταν ισχυρό το ΠΑΣΟΚ και ο Παπανδρέου. Από τότε μέχρι σήμερα, συνεχίζει ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής αστικής τάξης να πιστεύει ότι η Ρωσία θα το βοηθήσει στο Κυπριακό και στο Αιγαίο για ν’ αντιπαρατεθεί στην Τουρκία. Οι δύο εθνικισμοί δηλαδή οξύνουν τις αντιθέσεις τους, με τους διεθνείς παράγοντες να έχουν αντιδιαμετρικούς ρόλους. Η Αμερική θέλει μια ειρήνη πάσει θυσία, και οποιαδήποτε ειρήνη, δεν την ενδιαφέρει το περιεχόμενό της, αρκεί να αποκαταστήσει την κλονισμένη νοτιοανατολική της πτέρυγα. Οι δε Σοβιετικοί θέλουν τη διαρκή όξυνση. Μια κατάσταση ούτε πολέμου, ούτε ειρήνης, μέσα από την οποία μπορούν να βάλουν στο χέρι αρχικά την Ελλάδα και στη συνέχεια την Τουρκία. Ή τανάπαλιν.

ΔΥΟ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΠΛΟΚ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αυτή την εποχή, λοιπόν, μετά το 1980, διακρίνουμε για πρώτη φορά δύο πολιτικά μπλοκ στην Ελλάδα με αντίθετους διεθνείς προσανατολισμούς. Από τη μια μεριά είναι το ΠΑΣΟΚ και το λεγόμενο ΚΚΕ, το υποτιθέμενο αριστερό προοδευτικό μπλοκ και από την άλλη είναι το δυτικόφιλο μπλοκ της Ν.Δ. Αυτός ο διαχωρισμός βέβαια δεν είναι διαχωρισμός ανάμεσα στην πρόοδο και την αντίδραση. Δεν μπορούμε να πούμε ότι το “προοδευτικό” μπλοκ τότε ήταν αυτό της ΝΔ επειδή ήταν αντιρώσικο ή μάλλον δυτικόφιλο. Γιατί μέσα στη Ν.Δ. υπήρχε κι ο αντικομμουνισμός υπήρχε, ο φιλοδυτικισμός της εξάρτησης, ο φιλοδυτικισμός της εποχής που κυρίαρχος στην Ελλάδα και στον κόσμο ήταν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Υπήρχε δηλαδή ο φιλοαμερικανισμός του ανθρώπου που αρχικά ήταν συνεργάτης των Γερμανών, μετά χτύπησε το αντάρτικο, πέρασε με την αγγλοκρατία, και ύστερα με την αμερικανοκρατία. Υπήρχε, ένα πλέγμα πολιτικής αντίδρασης, μια μαυρίλα, υπήρχε ένα ακροδεξιό ρεύμα που βρισκόταν μέσα στις φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις της Ν.Δ. Από την άλλη πλευρά, μέσα στο ΠΑΣΟΚ υπήρχαν οι δυνάμεις του αντιιμπεριαλισμού, του προοδευτικού δηλαδή αντιδυτικισμού που έβγαίνε μέσα από τις ταλαιπωρίες αυτής της χώρας από τη δυτική ιμπεριαλιστική επιρροή και τη δυτική ιμπεριαλιστική επέμβαση, ένα κίνημα μιας αριστεράς που είχε επίσης απογοητευτεί από το

υποτιθέμενο Κομμουνιστικό Κόμμα επειδή ένιωθε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μ’ αυτό. Μπορεί να μην το ήξερε όπως εμείς, αλλά ένιωθε ότι μπορεί να είναι καλός ο κομμουνισμός αλλά όχι αυτό το κόμμα. Έτσι εντάχθηκαν στο ΠΑΣΟΚ μάζες από αυτό το χώρο, που ήταν αριστεροί και δημοκρατικοί άνθρωποι. Δεν μπορούσε λοιπόν κανείς, και σε επίπεδο στελεχικό αν δει αυτά τα πράγματα, να διακρίνει καθαρά τα δύο αντίπαλα μπλοκ δηλαδή, το ένα της προόδου και το άλλο της καθυστέρησης.

Έτσι, τότε, γύρω στα 1980-1985, βγάλαμε μια πολιτική γραμμή που έλεγε ότι αυτά τα μπλοκ ήταν μια νέα και μια παλιά δεξιά. Διακρίναμε μέσα στο ΠΑΣΟΚ τον τύπο του κομματικού γραφειοκράτη, του κρατικιστή φασίστα, ο οποίος μας θύμιζε “υπαρκτό σοσιαλισμό”, να πηγαίνει μαζί με τον ινστρούχτορα, ας πούμε του υποτιθέμενου ΚΚΕ. Αυτή την πρασινοκόκκινη συμμαχία των πρώτων χρόνων μετά το 1981 τη χαρακτηρίσαμε νέα δεξιά και τους άλλους τους είπαμε παλιά δεξιά, και είπαμε “κάτω τα δύο μπλοκ”. Αυτό ήταν πολύ αιρετικό τότε και μέσα στο μ-λ κίνημα. Μας είπαν ότι αυτή είναι μια γραμμή που μας φέρνει σε σύγκρουση με την αριστερά. Αρνήθηκαν οποιαδήποτε σχέση της Ρωσίας με όλες τις πλευρές των πολιτικών εξελίξεων και είπαν ότι κύριος εχθρός είναι οι Αμερικάνοι και η Ευρώπη. Αφότου μάλιστα πέθανε και ο Μάο, ξέχασαν και το μαοϊσμό, και κατέβασαν όλες τις κατακτήσεις του και από την ιδεολογία και από την πολιτική.

Και τότε εμείς δημιουργήσαμε την ΟΑΚΚΕ.

Έτσι φτιάχτηκε η ΟΑΚΚΕ, πάνω σ’ αυτό το ζήτημα. Αν δηλαδή υπάρχει ή όχι, μια νέα δεξιά στην Ελλάδα, η οποία να εμφανίζεται προοδευτική.

Αυτή είναι μια πρώτη περίοδος την οποία διαδέχεται μια νέα εποχή κατά την οποία η Σοβιετική Ένωση διαλύεται. Και διαλύεται για όλους δίπλα μας, για εχθρούς και φίλους - εχθρούς περισσότερο, φίλους είχαμε ελάχιστους, και εξακολουθούμε να έχουμε λίγους. Τότε φαινομενικά η γραμμή μας έμεινε δίχως αντικείμενο. Αφού διαλύθηκε η Σοβιετική Ένωση σύμφωνα με τους πολλούς, έπαψαν να υπάρχουν οι φασισμοί που βλέπαμε εμείς στα πολιτικά μέτωπα, οπότε μας είπαν πως πρέπει να επανεκτιμήσουμε τη γραμμή μας.

Ο ΣΥΝ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟ

Ο Γιαννόπουλος δέχτηκε πρόσφατα μια σφοδρή επίθεση από το σοσιαλφασιστικό μέτωπο της αντίδρασης που έβαλε μπροστά τον Ρουπακιώτη και τους δικηγόρους για να δώσει ένα από τα γνωστά προβοκατόρικα χτυπήματα του στο σημερινό μπλοκ.

Η στιγμή που επέλεξαν δεν είναι τυχαία. Ο Γιαννόπουλος είχε κλιμακώσει τελευταία την επίθεση του ενάντια στο ψευτοΚΚΕ με τις δίκες των αγροτών και πήρε στη Βουλή κατηγορηματική θέση καταδίκης των ναζιστών, αφήνοντας νύξεις για την απαγόρευση τους.

Έτσι, από τη μια ο Γιαννόπουλος αρνήθηκε να περάσει την παραγραφή των αδικημάτων για τα μπλόκα τη στιγμή που όπως χαρακτηριστικά είπε ο Πατάκης και ο Μπούτας “έλεγαν ότι θα καταλάβουμε ξανά τους δρόμους”. Από την άλλη κάλεσε το Κουναλάκη να φέρει το θέμα των ναζιστών στη Βουλή με τη μορφή επερώτησης ώστε να τοποθετηθούν όλα τα κόμματα, φανερόντας τη διάθεσή του να μην αφήσει το θέμα των ναζιστών να χαθεί μέσα στη σιωπή.

Επιπλέον, είχε ήδη ανοίξει μέτωπο με τον φιλικό στον σοσιαλφασισμό αεροπαγίτη Μαθία, ο οποίος έσυρε ουσιαστικά τον Άρειο Πάγο σε μία επίθεση ενάντια στο Γιαννόπουλο για “επεμβάσεις στην άσκηση της δικαστικής εξουσίας”. Οι αεροπαγίτες το τελευταίο πράγμα που θέλουν είναι ανοιχτή σύγκρουση με το υπουργείο Δικαιοσύνης και μάλιστα τη στιγμή που ο Γιαννόπουλος ήταν ευνοϊκός απέναντι στα μισθολογικά τους αιτήματα.

Έρχεται λοιπόν ο Ρουπακιώτης να κάνει μία τυπική συνάντηση με τον Γιαννόπουλο συνοδευόμενος από άλλα 10 μέλη του ΔΣ, όμοια με πολλές άλλες συναντή-

σεις που είχαν γίνει στο παρελθόν, η οποία κατάληξε σε έντονο διαπληκτισμό και βρισιές από τη μεριά του Γιαννόπουλου, καθώς επίσης και σε κατάληψη του πρωθυπουργικού γραφείου από τον Ρουπακιώτη και άλλα 4 μέλη του ΣΥΝ (μεταξύ των οποίων και ο Φίλης). Οι υπόλοιποι σύμβουλοι δεν ακολούθησαν τους τραμπουκισμούς του Ρουπακιώτη και αποχώρησαν.

Στην ανακοίνωση που έβγαλε αμέσως μετά ο Γιαννόπουλος κατ'αγγειλε ότι ο Ρουπακιώτης επέμεινε να αποδεχτεί ο Γιαννόπουλος το ρόλο του σα διαμεσολαβητή στη σύγκρουση του με τον Άρειο Πάγο, ενώ όλες οι κινήσεις του έδειχναν ότι είχε πάει αποφασισμένος για σύγκρουση. Έγινε εξάλλος γιατί απορρίφθηκαν δύο από τα πέντε αιτήματά του. Ο Γιαννόπουλος δέχτηκε νέα συνάντηση μετά τη σύγκρουση στο γραφείο του. Όμως ο Ρουπακιώτης αρνήθηκε και παρέμεινε στην “κατάληψη” εώς το πρωί.

Η σύγκρουση προχώρησε με συγκρότηση της Ολομέλειας των προέδρων των Δικηγορικών Συλλόγων όλης της χώρας που καταδίκασε τη συμπεριφορά Γιαννόπουλου και διήμερη αποχή του ΔΣΑ. Ανακοίνωση συμπαραστάσης στον ΔΣΑ έβγαλε και η ΕΣΗΕΑ που θίχτηκε γιατί ο Γιαννόπουλος αμέσως μετά το επεισόδιο απαγόρευσε την είσοδο των δημοσιογράφων στο υπουργείο.

Μέσα στις επόμενες μέρες το θέμα Γιαννόπουλου θα τεθεί στη Γενική Συνέλευση του ΔΣΑ.

Όλα τα κόμματα με μπροστάρηδες τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ ζήτησαν την παραίτηση του Γιαννόπουλου γιατί αποτελεί εκπρόσωπο της εξουσίας που “περιφρονεί” τους θεσμούς, για έναν “υβριστή”. Στην πραγματικότητα ο ΣΥΝ ενώθηκε εδώ με τη Ν.Δ. του

Καραμανλή, δηλαδή και με τον Καρατζαφέρη ενάντια στο Γιαννόπουλο, όχι για τους κακούς του τρόπους, αλλά γιατί με τον ένα ή τον άλλον τρόπο αδέξια ή και κωμικά, αυτός σήμερα αντιστέκεται στο σοσιαλφασισμό και στο φασισμό. Όμως ο Ρέππας ουσιαστικά άφησε ακάλυπτο τον Γιαννόπουλο στη συγκεκριμένη σύγκρουση, λέγοντας ότι ο κάθε υπουργός μπορεί να χειρίζεται με τον δικό του τρόπο τις υποθέσεις του και ότι ο συγκεκριμένος υπουργός έχει μεγάλη συνεισφορά για τη Δικαιοσύνη. Δηλαδή, δεν τοποθετήθηκε για το ποιος είχε δίκιο και το ποιος είχε άδικο στη σύγκρουση. Ο Σημίτης επίσης συμβούλεψε τον Γιαννόπουλο να κατεβάσει τους τόνους. Έτσι, αυτός προχώρησε σε συμβιβαστικές κινήσεις με επιστολές με τις οποίες ουσιαστικά απολογήθηκε στους δικηγόρους για τη συμπεριφορά του. Αυτό, βέβαια, δεν κλόνισε ούτε τον Ρουπακιώτη ούτε τους συναδέλφους του τους οποίους είχε φροντίσει να θυμώσει τόσο πολύ ώστε να μη δεχτούν καμία συγγνώμη.

Οι δικηγόροι θα προχωρήσουν τη σύγκρουση με τον Γιαννόπουλο πιέζοντας για την παραίτησή του υποστηριζόμενοι από σύσσωμο το σοσιαλφασιστικό μέτωπο. Πάντως ο ίδιος ο Γιαννόπουλος εκθέτει τον εαυτό του με συχνά κακή συμπεριφορά του και την υιοθέτηση ενός αλαζονικού ύφους. Ωστόσο, σε καμία περίπτωση δεν αντιπροσωπεύει την “αλαζονία της εξουσίας”, η οποία είναι αριστουργηματικά προσωποποιημένη στα πρόσωπα του Λαλιώτη, της Παπαρρήγα, του Κωνσταντόπουλου. Σε πολλά ζητήματα έχει πάρει τη δημοκρατική θέση και γι' αυτό έχει γίνει γενικά συμπαθής στο λαό. Και εκεί θα είναι η δυσκολία του σοσιαλφασισμού.

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

Η υπόθεση των ελικοπτέρων έρευνας και διάσωσης

Η προμήθεια ελικοπτέρων έρευνας και διάσωσης παντός καιρού επιβεβαίωσε την εκτίμηση που είχαμε κάνει για τον υφυπουργό Εμπορίου Χρυσοχοΐδη, με αφορμή την πολιτική του για τα φάρμακα, ότι δηλαδή πρόκειται για έναν εισοδιστή της λαλιωτικής ρωσόδουλης φράξιας στη φιλοευρωπαϊκή τάση Σημίτη του ΠΑΣΟΚ. Είδαμε ακόμα μια φορά σ' αυτή την υπόθεση τη λαλιωτική φράξια και το πιο ρωσόδουλο κόμμα απ' όλα, το ψευτοΚΚΕ, να ενώνονται για να υπερασπίσουν -τι άλλο- τα ρώσικα συμφέροντα.

Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι ο Χρυσοχοΐδης εφάρμοσε τη μέθοδο των υποχρεωτικά χαμηλών τιμών για τα φάρμακα που παράγονται στην Ελλάδα σε σχέση με τα ίδια ή αντίστοιχα φάρμακα που παράγονται στο εξωτερικό, μέθοδο η οποία οδηγεί σε κλείσιμο τις φαρμακοβιομηχανίες.

Θα παραθέσουμε εδώ ένα σύντομο ιστορικό της υπόθεσης των ελικοπτέρων. Πριν από 18 χρόνια το Υπουργικό Συμβούλιο της τότε κυβέρνησης πήρε την απόφαση για την προμήθεια έξι ελικοπτέρων έρευνας και διάσωσης παντός καιρού που θα έλυναν το πρόβλημα της έρευνας και διάσωσης στο Αιγαίο. Χρειάστηκαν 18 χρόνια, απανωτούς διαγωνισμούς, 24 συνεδριάσεις της ειδικής επιτροπής μέσα στους τελευταίους 10 μήνες για να ληφθεί η απόφαση της προμήθειας τους, ενώ μάλιστα ήταν δεδομένη η χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης που θα καταβάλλει το 63% του συνολικού τιμήματος το οποίο ανέρχεται σε 18 δις. Αυτό το μεγάλο χρονικό διάστημα δείχνει αναμφισβήτητα σε όλο της το μεγαλείο τη γάγγραινα του καθεστώτος της κομματικής γραφειοκρατίας της μίζας και του παρασιτισμού στο Δημόσιο.

Την επιτροπή προμηθειών για το συγκεκριμένο ζήτημα αποτελούν τέσσερις υπουργοί (Σουμάκης, Δρυς, Πάχτας, Χρυσοχοΐδης) και εκπρόσωποι όλων των κομμάτων, εκτός από τη ΝΔ που έχει αποσυρθεί από όλες τις επιτροπές προμηθειών. Ήταν μία από τις πρώτες κινήσεις του σοσιαλφασίστα Καραμανλή για να επιβάλει τη σιωπή στους εκπροσώπους της φιλοευρωπαϊκής τάσης σ' έναν τομέα που η παρέμβαση τους ήταν πάντα ενοχλητική, αυτόν της οικονομίας και της ανάπτυξης. Τα κυβερνητικά στελέχη επέλεξαν την εταιρία Eurocopter, απορρίπτοντας την προσφορά της ρώσικης Avia Export.

Στη συνεδρίαση της επιτροπής την 1 Φεβρουαρίου 1998, σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας *Βήμα* (1/2), και ενώ ο Σουμάκης ήταν έτοιμος να ανακοινώσει τα αποτελέσματα του διεθνούς διαγωνισμού που απέρριπταν τη ρώσικη εταιρεία, εκπρόσωπος κόμματος, δεν αναφέρεται ποιου αλλά δεν χρειάζονται μαντικές ικανότητες για να καταλάβει κανείς ότι ήταν του ψευτοΚΚΕ, υπέβαλε ένσταση και ζήτησε εξηγήσεις γιατί απορρίφθηκε η ρώσικη εταιρεία, τη στιγμή που όπως είπε, το ρώσικο ελικόπτερο είχε προμηθευτεί η Τουρκία και ...το Μπανγκλαντές. Δεν πείστηκε από τις εξηγήσεις που του δόθηκαν και ζήτησε να εξεταστεί και πάλι η περίπτωση της ρώσικης εταιρείας.

Αμέσως μετά, ο Χρυσοχοΐδης ζήτησε να υπάρξει ομόφωνη απόφαση της επιτροπής. Ο Σουμάκης του απάντησε έκπληκτος: “*Μα τι είναι αυτά που λες, Μιχάλη, είναι δυνατόν για μια απόφαση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να συναποφασίζουν και τα άλλα κόμματα; Τι νόμισες, κυβέρνηση εθνικής ενότητας έχουμε;*”. Ο Χρυσοχοΐδης παρ' όλ' αυτά επέμεινε και πέτυχε να αναβληθεί η απόφαση σ' αυτή τη συνεδρίαση για να εξετασθεί το θέμα της “ομοφωνίας”.

Τελικά, πάρθηκε οριστική πλειοψηφική απόφαση για την εταιρεία “Eurocopter” στις 19/2, αλλά η υλοποίησή της θα ολοκληρωθεί σ' ένα χρόνο μέσα στον οποίο ελπίζουμε να διατηρήσει τον οριστικό χαρακτήρα της.

Η συνέχεια της μάχης για λογαριασμό των ρώσικων συμφερόντων δόθηκε στη Βουλή όπου ανοιχτά το ψευτοΚΚΕ με τον βουλευτή του Κόρακα υποστήριξε ότι δεν έγινε αξιολόγηση άλλων προσφορών “και ιδιαιτέρως της “Avia Export” που είναι η μεγαλύτερη κατασκευαστική εταιρεία στον κόσμο”. Το ενδιαφέρον σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι υπήρξε προσφορά και δεύτερης ρώσικης εταιρείας η οποία διαθέτει τον ίδιο ακριβώς τύπο ελικοπτέρου, αλλά προφανώς το πιο ρώσικο κεφάλαιο είναι η Avia Export. Πρόκειται για ένα γεγονός που δείχνει πόσο πρακτόρικα λειτουργεί αυτό το κόμμα.

Ο Σουμάκης κατηγορήσε τον Κόρακα ότι λειτουργεί σαν “εκπρόσωπος εταιρειών” και υποστήριξε την απόφαση της κυβέρνησης. Έτσι τελείωσε αυτό το επεισόδιο για τα ελικοπτερά παντός καιρού για την προμήθεια των οποίων το ελληνικό γραφειοκρατικό κράτος χρειάστηκε 19 χρόνια.

Αυτό το επεισόδιο έδειξε καθαρά ότι ο Χρυσοχοΐδης είναι τσιράκι της ρωσόδουλης φράξιας. Οι εισοδιστές είναι δύσκολο να μείνουν για πολύ καιρό στο σκοτάδι.

Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ Ενισχύει το ρόλο της Επιτροπής Μεγάλων Έργων

Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* ότι σε σχέση με το Συνέδριο της Νεολαίας του ΠΑΣΟΚ, ο Λαλιώτης πρέπει να έχει παίξει μέσα σ' αυτό το ρόλο του επιδέξιου κεντριστή οξύνοντας τη σύγκρουση ανάμεσα στις δύο τάσεις, την ευρωπαϊκόφιλη και την εθνικιστική για να εμφανιστεί ο ίδιος σαν ρυθμιστής. Δύο μέρες μετά το Συνέδριο, αυτή η εκτίμηση δικαιωνόταν παταγωδώς. Ο ίδιος ο Λαλιώτης που έπαιρνε θέση κατά της διεξαγωγής του Συνεδρίου και έπειθε τον Τσοχατζόπουλο να μην παραστεί σε αυτό, ο ίδιος ξιφουλκούσε ενάντια στην εκσυγχρονιστική πτέρυγα του Συνεδρίου της νεολαίας, διαρρώντας

στον τύπο ότι ο Τσουκάτος έφταιγε για την διάσταση του κόμματος με τη νεολαία και την τελική πραγματοποίηση του συνεδρίου της δεύτερης.

Το τέλος της αναμέτρησης Σημίτη - Νεολαίας ΠΑΣΟΚ ήταν προφανώς μια νίκη του κεντριστή ο οποίος κήρυξε τη λήξη των εχθροπραξιών αφού προηγούμενα απαίτησε πολιτικά ανταλλάγματα από τον Σημίτη. “*Επί δύο χρόνια σιώπησα. Να ξέρετε ότι από τώρα και πέρα θα είμαι παρών και θα με βρείτε απέναντί σας*”. Αυτά τα λόγια του Λαλιώτη στο *Βήμα* της 22 του Φλεβάρη αποτελούν κήρυξη πολέμου στην πιο δημοκρατική τάση του σημερινού ρεύματος, την τάση Τσουκάτου. Ο

Λαλιώτης κηρύσσει τον πόλεμο ακριβώς τη στιγμή που έχει ξεωπεταχτεί από την επιτροπή προετοιμασίας της Ολυμπιάδας. Αυτή ήταν ασυγχώρητη προσβολή.

Η σφοδρότητα της αντεπίθεσης του Λαλιώτη και τα πρακτικά της αποτελέσματα εκδηλώνονται στην τεράστια σημασία αναβάθμιση της θέσης του Λαλιώτη στην επιτροπή Μεγάλων Έργων (Ε.Μ.Ε), πράγμα που εξουδετερώνει σε μεγάλο βαθμό την απουσία του από την Επιτροπή για την Ολυμπιάδα. Η Επιτροπή Μεγάλων Έργων είναι ένα όργανο μέσα από οποίο ο Λαλιώτης ήθελε να περνάει ο σχεδιασμός,

ΙΡΑΚ

Ο ΑΝΑΝ ΕΚΛΕΙΣΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΡΩΣΙΑ-ΚΛΙΝΤΟΝ

Στη διάρκεια του πόλεμου του Κόλπου του 1991 η *Νέα Ανατολή* επέμενε στην εκτίμηση ότι εκείνος ο πόλεμος δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα “τίναγμα της ελιάς” που πραγματοποιούσαν οι ΗΠΑ για να “μαζέψει τον καρπό” η Ρωσία.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1991

Στην τωρινή κρίση, επτά χρόνια μετά, αποδεικνύεται η ορθότητα εκείνης της εκτίμησής μας. Τότε βέβαια το “τίναγμα της ελιάς” δεν ήταν η πρόθεση των ΗΠΑ και του δυτικού στρατοπέδου.

Όμως εκείνος ο πόλεμος αντικειμενικά δούλεψε για τη Ρωσία. Για να μην δουλέψει για τη Ρωσία υπήρχε μόνο ένας δρόμος: η ολοκλήρωση της νίκης του συμμαχικού στρατού με την πλήρη στρατιωτική και πολιτική συντριβή του σανταμικού καθεστώτος. Αυτό θα απαιτούσε πορεία των νικητών ως τη Βαγδάτη. Αυτή ήταν η στρατιωτική πολιτική και λογική συνεπεία εκείνου του πολέμου. Γιατί η κατοχή του Κουβέϊτ ήταν μια πράξη ανοιχτά χιτλερική και το παγκόσμιο δίκιο ήταν με τη μεριά του αντισανταμικού μετώπου.

Όμως το διεθνές αντισανταμικό μέτωπο υπέρ της απελευθέρωσης του Κουβέϊτ, ήταν κάτω από την καθοδήγηση μιας ιμπεριαλιστικής υπερδύναμης, των ΗΠΑ. Αλλά για μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη το τελευταίο πράγμα που ενδιαφέρει είναι το διεθνές δίκαιο. Οι ΗΠΑ ήθελαν να εμποδίσουν τη στρατιωτική κυριαρχία του αραβικού και ισλαμικού φασισμού πάνω στα πετρέλαια για λογαριασμό δικό τους και των συμμάχων τους. Για να πετύχουν αυτό τον περιορισμένο και ιδιοτελή στόχο θυσίασαν κάθε έννοια διεθνούς δικαίου στην ίδια ακριβώς περιοχή όπου δήθεν έκαναν επέμβαση για την ελευθερία. Παρέδωσαν δηλαδή μια άλλη ανεξάρτητη χώρα, το Λίβανο στη Συρία εξασφαλίζοντας έτσι και τη συμμετοχή της δεύτερης στο αντισανταμικό μέτωπο, και κυρίως, αποδέχτηκαν το ρώσικο βέτο ενάντια στην πορεία του συμμαχικού στρατού προς τη Βαγδάτη. Αυτό το τελευταίο το έκαναν στη βάση της στρατηγικής τους συμμαχίας με τη ρώσικη υπερδύναμη ενάντια στον τρίτο κόσμο. Αυτή η συμμαχία έδειξε την αξία της στις σφαγές και

το διαμελισμό της Βοσνίας.

Το ρώσικο βέτο λοιπόν, βέτο του Γκορμπατσόφ, έδωσε το καταστραμένο από τους βομβαρδισμούς, αποκλεισμένο και καταδικασμένο σε πείνα Ιράκ, στα χέρια ενός προστάτη ο οποίος συμφώνησε με την επίθεση στο Ιράκ, αλλά φρόντισε ύπουλα και δεν εκτέθηκε, συμμετέχοντας στο στρατό που διενέργησε αυτή την επίθεση.

Είναι φυσικό λοιπόν που επτά χρόνια μετά η ιστορία πρόκειται να δείξει ακόμα πιο ανάγλυφη αυτή την κρυμμένη αλήθεια του πολέμου του 1991.

Ο ΜΗ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1998

Με τον μη πόλεμο του 1998 τώρα όλα έχουν πάει στην άκρη τους. Η Ρωσία είναι ένας ανοιχτός προστάτης του ιρακινού φασισμού και ταυτόχρονα ο διπλωματικός του συμβουλάτορας. Ταυτόχρονα είναι ο διεθνής ηγέτης ενός αντιδυτικού φασιστικού άξονα που περιλαμβάνει την σοσιαλιμπεριαλιστική Κίνα, όλους τους ισλαμικούς φασισμούς με επικεφαλής το Ιράν και όλους τους αραβικούς σοβινισμούς. Χάρη σ' αυτό το μέτωπο ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός κατάφερε να διασπάσει και την ίδια την Ευρώπη παίρνοντας μαζί του τον στρατιωτικό ηγέτη της που είναι η μοιραία Γαλλία.

Η Γαλλία του Νταλαντιέ -στο βάθος η Γαλλία του Βισύ- έχει την τάση να βγαίνει διαρκώς στην επιφάνεια στο πέρασμα της ιστορίας. Αυτή η τελευταία και η πιο βάρβαρη από τις αποικιοκρατικές δυνάμεις έχει πάντα μια μεγάλη κατανόηση στους φασισμούς κάθε περιόδου και μια τρελή όρεξη για οικονομική διεύθυνση του πιο κερδοσκοπικού και αποικιοκρατικού από όλα τα κεφάλαια της, του πετρελαϊκού.

Αυτό λοιπόν το φιλοσανταμικό μέτωπο με ηγεμόνα τη Ρωσία που πήρε ένα δυτικό άρωμα χάρη στην προδοσία της Γαλλίας, ήταν αρκετό για να απομονώσει τις ΗΠΑ στον έσχατο βαθμό. Δίπλα της έμεινε μόνο η αιώνια ατλαντική και ελάχιστα ευρωπαϊκή Αγγλία και με την άκρη των χειλιών της η οικονομικά άρρωστη Γερμανία. Όλοι οι άλλοι δραπετεύσαν προς το ρώσικο μέτωπο και πρώτος - πρώτος βέβαια το ρώσικο τσιράκι μέσα στην πλαδαρή Ευρ. Ένωση, η Ελλάδα. Α-

ντίθετα όμως από το 1991 τώρα ο φιλοσανταμισμός της πέρασε απαρατήρητος αφού τώρα όλοι γίνανε σανταμικοί.

Από κει και πέρα τα πράγματα ήταν πολύ εύκολα για τον προβοκάτορα Κλίντον, αυτόν το νέο Πάλμερστον, που υπηρετεί με τόσο πάθος τη νέα τσαρική διπλωματία, όσο εκείνος ο πρωθυπουργός της Αγγλίας την παλιά τσαρική. Ο Κλίντον παρέσυρε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στο μεγαλύτερο ίσως διπλωματικό φιάσκο της μεταπολεμικής ιστορίας του, ρίχνοντας μια ετοιμοθάνατη και αστήριχτη διπλωματική γραμμή στις χειρότερες δυνατές συνθήκες που και ο ίδιος διαμόρφωσε. Ασφαλώς ένας τέτοιος προβοκάτορας δεν θα μπορούσε ούτε και να υπάρξει, ούτε και να λειτουργήσει δίχως οι ΗΠΑ να έχουν εξελιχθεί σε μια άθλια υπερδύναμη από κάθε άποψη.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΩΝ

Κατ' αρχήν η γραμμή του βομβαρδισμού στο Ιράκ δεν μπορούσε να σταθεί, αφού οι βομβαρδισμοί δεν είναι σε θέση να καταστρέψουν το χημικό και βιολογικό οπλοστάσιο αυτής της χώρας. Ο χημικός και βιολογικός πόλεμος δεν χρειάζεται τις πελώριες εγκαταστάσεις του πυρηνικού πολέμου. Είναι πόλεμος που μπορεί να διεξάγει οποιοδήποτε κράτος - κατασπαλιάς, αρκεί να έχει τις κατάλληλες συνταγές και ορισμένες πρώτες ύλες- κλειδιά από έναν προστάτη που να ειδικεύεται σε αυτές. Αυτός ο προστάτης υπάρχει. Οι ελεγκτές της UNSCOM είχαν φτάσει 2 φορές σε αδιαμφισβήτητοι στοιχεία ότι η Ρωσία βοηθούσε και βοηθάει το Ιράκ στην κατασκευή χημικών και βιολογικών όπλων.

Το να μεταφέρει κανείς λοιπόν αυτά τα εργαστήρια και τα θανατηφόρα υλικά σε νέα μέρη, ακόμα και στα πιο απίθανα είναι το ευκολότερο πράγμα. Άρα ο βομβαρδισμός ορισμένων στόχων, θα μπορούσε μόνο να προξενήσει ~~μικρά καταστροφές~~ στη χώρα, δίχως να τσακίσει τους μηχανισμούς εξουσίας. Η αεροπορία όπως και το πυροβολικό παραμένουν βασικά όπλα κάλυψης του πεζικού, εκτός αν λειτουργήσουν σαν όπλα μαζικής καταστροφής ανθρώπων, δηλαδή αμάχων. Αλλά ποιός έχει το

δικαίωμα να εξοντώσει το λαό του Ιράκ επειδή η γενικά μισητή ηγεσία του φτιάχνει χημικά και βιολογικά όπλα; Η κτηνώδης Ρωσία φτιάχνει άλλωστε χιλιάδες φορές περισσότερα και επικινδυνότερα.

Ήδη το πολύχρονο εμπάργκο στο Ιράκ που λειτουργεί σαν μια μαζική και μεθοδική τιμωρία αμάχων, σαν μια μέθοδος συστηματικής εξόντωσης ενός πληθυσμού, όχι μόνο δεν έχει βοηθήσει στο αδυνάτισμα του Σαντάμ, αλλά αντίθετα έχει κάνει ακόμα πιο μισητό το δυτικό ιμπεριαλισμό μέσα στους αραβικούς λαούς και έχει δυναμώσει τον Σαντάμ και κάθε αραβικό και ισλαμικό φασισμό. Ταυτόχρονα έχει δυναμώσει και το γόητρο της Ρωσίας, που εμφανίζεται υπέρ της διακοπής αυτού του εμπάργκο. Η αεροπορική λοιπόν επίθεση, δίχως στρατό στο έδαφος, δηλαδή δίχως πτώση του σανταμικού καθεστώτος μπορεί να σταθεί μόνο σαν πολιτική τιμωρίας και βίας κατά των μαζών.

Αυτή δεν είναι λοιπόν μια πολιτική με την κυριολεκτική σημασία της λέξης. Τουλάχιστον το 1991 η μάχη του αέρα κάλυψε τη μάχη της στεριάς που τουλάχιστον ικανοποίησε το στόχο της απελευθέρωσης του Κουβέϊτ. Κι όμως σήμερα ο Κλίντον πλάσαρε και επέβαλε μέσα στην αμερικάνικη αστική τάξη, σαν πολιτική μιας υπερδύναμης, τη γραμμή του βομβαρδισμού δίχως πεζικό, στηριγμένος και στο δόγμα της μηδενικής απώλειας ζωών “για τους αμερικανούς στρατιώτες”.

Αυτό το δόγμα της “μηδενικής απώλειας” στηρίζεται από τη μια στην ψευδαίσθηση ισχύος που δίνει στον μέσο αμερικανό η τεχνολογική υπεροχή του στρατού μιας υπερδύναμης απέναντι σε ένα στρατό τριτοκοσμικού τύπου, και από την άλλη στην κρυφορατσιστική θέση ότι η ζωή ενός αμερικανού στρατιώτη αξίζει απείρως περισσότερο από τη ζωή οποιουδήποτε τριτοκοσμικού. Στο βάθος, και από τις δύο πλευρές, αυτό το δόγμα δείχνει το πνεύμα ενός ιμπεριαλισμού σε παρακμή.

Δείχνει δηλαδή το πνεύμα ενός ιμπεριαλισμού που έχει κυριαρχηθεί από απομονωτισμό εξαιτίας ακριβώς της αδυναμίας του να υποστηρίξει δίκαιες υποθέσεις, ή καλύτερα, εξαιτίας της συνήθειάς του να βρίσκε-

ται διαρκώς σε σύγκρουση με τους λαούς, να απομονώνεται και να νικιέται.

Ήταν λοιπόν φυσικό που η αδιέξοδη και εσκεμμένα βλακωδέστατη γραμμή του προβοκάτορα Κλίντον νικήθηκε όχι μόνο στο εξωτερικό, αλλά και στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Εδώ ο Κλίντον παρέδωσε αυτό το αποκρουστικό αντιτριτοκοσμικό απολίθωμα που λέγεται Όλμπράϊτ, και τον ξύλινο υπουργό στρατιωτικών Κοέν, στα σφυρίγματα ενός αμερικάνικου φοιτητικού κοινού, που με τη σειρά του επαναλάμβανε σαν φάρσα το γνήσια προοδευτικό αντιπολεμικό κίνημα του 1968.

Χάρη σ' αυτές τις αποτυχημένες εκ των προτέρων απόπειρες των γερακιών να κερδίσουν την κοινή γνώμη, και χάρη στην αρθρογραφία των απομονωτιστών, των υφιστακών, αλλά και των έντιμων φιλελεύθερων ενάντια στους βομβαρδισμούς ο Κλίντον πέτυχε να φτιάξει και μια αμερικάνικη κοινή γνώμη η οποία στην πλειοψηφία της τάχθηκε κατά της επέμβασης.

Από κει και πέρα τα πράγματα ήταν πολύ εύκολα.

ΤΟ ΠΙΟΝΙ ΑΝΑΝ

Ο ρωσοκινέζικος άξονας μπορούσε με την έγκριση του Κλίντον να κινήσει το πίοι Ανάν. Και μόνο η δυνατότητα που δόθηκε από τις ΗΠΑ στον Ανάν να υπογράψει συμφωνία με τον Σαντάμ, προδίκαζε την εξουδετέρωση κάθε αμερικάνικης πρωτοβουλίας για επέμβαση ενάντια στο Ιράκ. Γιατί ως τη στιγμή της αποστολής του Ανάν, το νομικό εργαλείο μιας επέμβασης των ΗΠΑ βρισκόταν στις προηγούμενες αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ και στις αρμοδιότητες της UNSCOM. Είναι γεγονός ότι ο Σαντάμ εμπόδιζε την UNSCOM να κάνει έλεγχο και, αντίθετα από όσα λέει το φιλοσανταμικό μέτωπο, αποδείχτηκε πολλές φορές και περίτρανα ότι ο Σαντάμ είχε εγκαταστήσει έναν απέραντο οργανισμό εξαπάτησης της UNSCOM. Το μεγαλύτερο τέχνασμα για την αποφυγή του ελέγχου ήταν ακριβώς η “εθνική αξιοπρέπεια” του Ιράκ που δήθεν θίγεται από τις επισκέψεις της UNSCOM στα παλάτια του Σαντάμ. Αλλά οι χώροι που θεωρούνται παλάτια

ΙΡΑΚ

συνέχεια από τη σελ. 11

είναι περίπου 1800! Άρνηση του Σαντάμ να επιτρέψει στην UNSCOM να κάνει έλεγχο όπου και όποτε θέλει στο όνομα της "εθνικής αξιοπρέπειας", ισοδυναμούσε με άρνηση του ελέγχου. Με την αποστολή Ανάν στο Ιράκ μπήκε σε αμφισβήτηση όλο το προηγούμενο καθεστώς ελέγχου και η ίδια η UNSCOM και αντικειμενικά δικαιωνόταν στο έπακρο η ταχτική του Σαντάμ και το τέχνασμα της "εθνικής αξιοπρέπειας".

Η συμφωνία που υπέγραψε ο Ανάν με τον Σαντάμ επιβεβαίωσε την αμφισβήτηση της UNSCOM και την ουσιαστική της υπαγωγή στον ίδιο. Από πολιτική άποψη, αυτή η συμφωνία καταργούσε την ηγεμονία των ΗΠΑ στο ζήτημα των ελέγχων και την έδινε στη Ρωσία, δηλαδή στο ρωσοκινζικό άξονα που μέσω της Γαλλίας έχει εξασφαλίσει την πλειοψηφία ανάμεσα στα σταθερά μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας, και μέσα στο Συμβούλιο Ασφαλείας συνολικά.

ΜΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Αυτή η εξέλιξη γίνεται σαφής από την προσεκτική ανάγνωση της ίδιας της συμφωνίας και πιο ειδικά από το ουσιαστικότερο σημείο 4 (τέσσερα) που λέει τα εξής:

"Τα Ηνωμένα Έθνη και η κυβέρνηση του Ιράκ συμφώνησαν για τις ειδικές διαδικασίες που θα εφαρμοστούν κατά την επιθεώρηση των 8 προεδρικών μεγάρων στο Ιράκ, που ορίζονται σε ειδικό υπόμνημα στο τέλος του κειμένου.

α. Ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ θα συγκροτήσει για το σκοπό αυτό μια ειδική επιτροπή σε συνεργασία με τον πρόεδρο της UNSCOM και το γενικό διευθυντή της ΑΙΕΑ". Αυτή η επιτροπή θα περιλαμβάνει διπλωμάτες υψηλού βαθμού που θα ορίζονται από το γενικό γραμματέα και από ειδικούς της UNSCOM και της ΑΙΕΑ.

"Επικεφαλής της επιτροπής θα είναι ένας επίτροπος που θα οριστεί από το γενικό γραμματέα.

β. Για την εκτέλεση της εργασίας της η ειδική επιτροπή θα εργαστεί με βάση τους κανόνες της UNSCOM και της ΑΙΕΑ και τις ειδικές διαδικασίες που θα καθοριστούν λόγω της ειδικής φύσης των προεδρικών εγκαταστάσεων, με βάση τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας.

γ. Η αναφορά της ειδικής επιτροπής για τις δραστηριότητες και τα αποτελέσματα των ερευνών της θα υποβληθεί από τον πρόεδρο της UNSCOM στο γενικό γραμματέα του ΟΗΕ".

Εκείνο που αξίζει εδώ πιο πολύ είναι η παράγραφος α, σύμφωνα με την οποία το πρόσταγμα στον έλεγχο από δω και μπρος θα το έχει μια "ειδική επιτροπή που θα περιλαμβάνει διπλωμάτες υψηλού βαθμού που ορίζονται από το γενικό γραμματέα, επικεφαλής της οποίας θα είναι ένας επίτροπος που θα οριστεί από τον γενικό γραμματέα", δηλαδή παντού άνθρωποι του Ανάν, δηλαδή της πλειοψηφίας των μόνιμων μελών. Για να καταπιούν οι αμερικανοί την προσβολή αναφέρεται παρακάτω, στο σημείο β, ότι η "ειδική επιτροπή θα εργαστεί με βάση τους κανόνες της UNSCOM και της ΑΙΕΑ (Διεθνούς Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας)", αλλά προστίθεται ότι θα εργαστεί και με βάση "τις ειδικές διαδικασίες που θα καθοριστούν λόγω της ειδικής φύσης των προεδρικών εγκαταστάσεων". Η φράση "θα καθοριστούν" τα λέει όλα. Το τι θα καθοριστεί δεν προσδιορίζεται από τώρα αλλά στο μέλλον, θα είναι δηλαδή ένα προϊόν μιας διαρκούς διπλωματικής διαπραγματεύσεως ανάμεσα στον Ανάν και τον Σαντάμ. Σε αυτές τις δουλειές οι τεχνικοί της UNSCOM θα έχουν τον πιο ασήμαντο ρόλο.

Γιατί το σημαντικό είναι το "πού και το πότε" ενός ελέγχου. Αλλά αυτό κρίνεται από τις "ειδικές διαδικασίες" δηλαδή από τον Ανάν και τους εκπροσώπους του στη μικτή επιτροπή.

Για να μην υπάρχει μάλιστα η παραμικρή αμφιβολία για το τι μπορεί να σημαίνουν αυτές οι "ειδικές διαδικασίες" παραθέτουμε τη δεύτερη παράγραφο του σημείου 3 της συμφωνίας Ανάν - Σαντάμ, που λέει ότι: "η UNSCOM δεσμεύεται να σεβαστεί τα νόμιμα συμφέροντα του Ιράκ, που αφορούν την εθνική ασφάλεια, την κυριαρχία και την αξιοπρέπειά του". Ο όρος "αξιοπρέπεια" μπορεί να καλύπτει τα πάντα και κυρίως το δικαίωμα του ελεγχόμενου να αποφασίζει για το "πού και πότε" του ελέγχου. Και μόνο αυτός ο όρος σημαίνει ότι από δω και μπρος δεν μπορεί να υπάρχει μονομερής έλεγχος του Ιράκ, ενώ σαν τέτοιος δικαιώνει την ως τώρα πολιτική του Σαντάμ να ποδοπατεί την UNSCOM και να πετάει στην άκρη τις ΗΠΑ.

Στην πραγματικότητα βέβαια όλη η υπόθεση "της αξιοπρέπειας" είναι μια απάτη. Όσο το Ιράκ σαν χώρα δεν κάνει την έμπρακτη αυτοκριτική του για την κατοχή του Κουβέϊτ, αλλά συνεχίζει στην ίδια γραμμή ή και όσο λέει ψέμματα με τα χημικά - βιολογικά όπλα δεν μπορεί να επικαλείται καμία "αξιοπρέπεια". Άλλωστε η αυξημένη "αξιοπρέπεια" που εξασφαλίζει ο Ανάν στο Ιράκ απέναντι στις ΗΠΑ, θα σημαίνει ακριβώς ανάλογα μικρότερη "α-

ξιοπρέπεια" απέναντι στους προστάτες Ρωσία και Κίνα που θα έχουν τώρα τον πρώτο λόγο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και στην επιθεώρηση στο Ιράκ.

Πραγματικά η συμφωνία Ανάν αποτελεί μια στρατηγική ήττα της αμερικάνικης υπερδύναμης στον τρίτο κόσμο και το τέλος της αυταπάτης της για παγκόσμια ηγεμονία. Ασφαλώς σαν τέτοια αυτή η συμφωνία δεν θα γινόταν εύκολα δεχτή από τους "σκληρούς" της αμερικάνικης αστικής τάξης.

Ο ΚΛΙΝΤΟΝ ΓΛΥΚΑΙΝΕΙ ΤΟ ΧΑΠΙ

Γι' αυτό χρειάστηκε ο Κλίντον να κινηθεί ταχύτατα και να γλυκάνει το χάπι. Αιφνιδιάζοντας την υπουργό εξωτερικών και τον μόνιμο αντιπρόσωπο των ΗΠΑ στον ΟΗΕ, ανακοίνωσε, αμέσως μόλις υπόγραψε τη συμφωνία ο Ανάν ότι την υιοθετεί και με μια δήλωσή του έκρυψε όλα τα δυσμενή σημεία της και μίλησε μόνο για "λεπτομέρειες" που μένουν να διευκρινισθούν. Ταυτόχρονα όμως συμπλήρωσε: "το ένστικτό μου μου λέει ότι μπορούμε να λύσουμε αυτά τα προβλήματα με ικανοποιητικό τρόπο".

Εννοείται ότι ο Πριμακόφ φροντίζει πάντα να βρίσκει τις κατάλληλες φόρμουλες που ικανοποιούν τα ένστικτα του Κλίντον, δηλαδή λύνουν τα προβλήματα που θα μπορούσαν να έχουν οι αμερικάνοι ιερακες με τον αρχηγό του Λευκού Οίκου και τις υποχωρήσεις που αυτός κάνει απέναντι στους εχθρούς τους. Η ρώσικη διπλωματία φροντίζει να προχωράει πάντα ως εκεί που δεν ξυπνάει τον εχθρό της. Αν και πραγματικά εδώ έχει να κάνει με έναν εχθρό που έχει προσβληθεί από την υπνηλία ενός άρρωστου κήτους. Πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς ότι πέρασε σχεδόν απαρατήρητη όχι μόνο στις ΗΠΑ, αλλά σε όλη τη Δύση η απειλή της Μόσχας ότι μια επίθεση των ΗΠΑ στο Σαντάμ θα σήμαινε τρίτο παγκόσμιο πόλεμο;

Στην πραγματικότητα εδώ βρίσκεται το αληθινό πρόβλημα. Ο κίνδυνος δεν είναι και δεν ήταν ποτέ στον περιφερειακό τριτοκοσμικό τραμπούκο που λέγεται Σαντάμ Χουσεΐν, αλλά στον παγκόσμιο και άνοπλο διεθνή τραμπούκο που λέγεται Ρωσία, και στον άξονα που ήδη έχει διαμορφώσει με το φασιστικό καθεστώς της Κίνας. Η παρακμή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και η επικινδυνότητά του έγκειται στο γεγονός ότι παραδίνει αυτό τον περιφερειακό πληγωμένο τραμπούκο στον ρωσοκινζικό άξονα. Είναι δηλαδή ότι δίνει τα πετρέλαια από τα οποία ζει η Ευρώπη στο χειρότερο εχθρό της. Οι ΗΠΑ του Κλίντον έχουν γίνει ο χειρότερος αβανταδόρος του σοσιαλιμπεριαλισμού.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΑΝΑΝ

Ένας Ανάν ασφαλώς δεν πέφτει από τον ουρανό.

Για το ότι δουλεύει με τέτοια επιδεξιότητα υπέρ της ρώσικης διπλωματίας υπήρχαν ως τα τώρα μόνο ενδείξεις. Τέτοια ένδειξη ήταν ότι η Ρωσία είχε συμφωνήσει αμέσως με την πρόταση Κλίντον για τον ορισμό του στην θέση του Γενικού Γραμματέα, ενώ είχε λυσοσαλέα στηριχτεί ως την τελευταία στιγμή τον Μπούτρος Γκάλι.

Μια άλλη ένδειξη ήταν ότι ο Ανάν ήταν ο άνθρωπος που η Ρωσία είχε συμφωνήσει να οριστεί σαν εκπρόσωπος του ΟΗΕ για να επιβλέψει την ομαλή και όσο γίνεται πιο ανώδυνη αποχώρηση της Ρωσίας από το Αφγανιστάν.

Μετά άρχισαν οι ανησυχητικές ενδείξεις. Έτσι ο Ανάν σκανδαλωδώς κάλυψε και καλύπτει τα γενοκτονικού τύπου εγκλήματα του Καμπίλα κατά την προέλασή του στο Κογκό σε βάρος των Χούτου της Ρουάντα. Τελευταία απομάκρυνε τον υπεύθυνο του ΟΗΕ για την έρευνα αυτών των εγκλημάτων επειδή του το ζήτησε ο Καμπίλα.

Πρόσφατα ήρθε στην επιφάνεια και κάτι άλλο πρωτοφανές που δείχνει την αληθινή πολιτική φύση του Ανάν. Ο Κόφι Ανάν απαίτησε από το Διεθνές Δικαστήριο που δικάζει τα εγκλήματα γενοκτονίας στη Ρουάντα να μην επιτρέψει στους μάρτυρες κατηγορίας να κάνουν γενικότερες τοποθετήσεις και να αναφέρονται σε γεγονότα που δεν έχουν άμεση σχέση με τη δράση του κάθε κατηγορούμενου. Αυτήν τη ντιρεκτίβα την έστειλε ο Ανάν στο δικαστήριο για να φράξει το στόμα ενός μάρτυρα, του καναδού στρατηγού, του Νταλέρ, που κατέθεσε πρόσφατα στο δικαστήριο και που ήταν διατεθειμένος να πει πολλά για την γενοκτονία στη Ρουάντα, αφού εκείνη την εποχή είχε τη θέση του επικεφαλής της αποστολής του ΟΗΕ για τη βοήθεια στη Ρουάντα (ονόματι MINUAR).

Ο Νταλέρ κατέθεσε ότι ο προϊστάμενος του στον ΟΗΕ δεν του έδωσε καμία απολύτως εντολή να επέμβει και να σταματήσει τη γενοκτονία πράγμα που μπορούσε να κάνει σύμφωνα με την κατάθεσή του. Ο δικαστής Λαίτν Κάμα εμπόδισε τον Νταλέρ να καταθέσει στο δικαστήριο οτιδήποτε αφορούσε τις εμπιστευτικές εκθέσεις που έστειλε στους ανωτέρους του. Του απαγόρευσε λοιπόν να απαντήσει σε ερωτήσεις σχετικές με το ότι ο ΟΗΕ ήξερε που έκρυβαν οι σφαγείς τα όπλα με τα οποία θα έκαναν την γενοκτονία. Ένας δικηγόρος μάλιστα του κατηγορούμενου είπε στο δικαστή μπροστά στο έκπληκτο ακροατήριο: "Κύριε κάναμε μια συμφωνία ότι οι αναφορές ανάμεσα στον στρατηγό και τους ανωτέρους του δεν θα αποκαλυφθούν εδώ".

Τέλος πάντων ποιοί ήταν αυτοί οι ανώτεροι; Ποιός ήταν ο προϊστάμενος του Νταλέρ στον ΟΗΕ; Μα ποιός άλλος από τον Κόφι Ανάν που τοποθετήθηκε εκεί με φροντίδα του πιστού σκυλιού της Ρωσίας, με τη φροντίδα του ανθρώπου που ευθύνεται από την πλευρά του ΟΗΕ για την γενοκτονία και της Βοσνίας και της Ρουάντα: του Μπούτρος Μπούτρος Γκάλι. (Μοντ, 27-2-98). Γι' αυτό ο Κόφι Ανάν έδωσε στον Νταλέρ το δικαίωμα να μιλήσει και να πει τα πάντα πλην των σχέσεών του με τον ίδιο.

Η συμφωνία με το Ιράκ είναι φαίνεται μόνο ένα μικρό δείγμα του τι μπορεί να κάνει για τις δυνάμεις του πολέμου και του φασισμού ο "ευγενικός" κύριος Ανάν που ξέρει από "αξιοπρέπεια" των διχτατόρων, που "προσεύχεται διαρκώς" και που οργανώνει θριαμβευτικές υποδοχές για τον εαυτό του στην έδρα του Διεθνούς Οργανισμού.

ΛΑΛΙΩΤΗΣ...

η εκτέλεση και η παρακολούθηση όλων των μεγάλων έργων, όλων των υπουργείων, δηλαδή όχι μόνο τα έργα ΥΠΕΧΩΔΕ, αλλά και τα έργα του υπουργείου Βιομηχανίας και τα έργα του υπουργείου Συγκοινωνιών. Με λίγα λόγια ο άνθρωπος της Ρωσίας στο ΠΑΣΟΚ ήθελε να σαμποτάρει όχι μόνο τα έργα βασικής υποδομής αλλά τα πάντα. Γι' αυτό ήθελε να έχει την ευθύνη και την ηγεσία της Ε.Μ.Ε

Αυτό το σχέδιο δεν πέρασε ως τώρα εξ' αιτίας των αντιστάσεων των υπόλοιπων τάσεων του ΠΑΣΟΚ και έτσι η ΕΜΕ υπολείτουργουσε επειδή οι υπόλοιποι αρμόδιοι υπουργοί δεν πήγαιναν στις συνεδριάσεις της.

Στις 4 του Φλεβάρη αμέσως μετά τη νίκη Λαλιώτη με το Συνέδριο της νεολαίας, ο Σημίτης συγκάλυψε άρον άρον την ΕΜΕ. Εκεί ο Σημίτης υποστήριξε την πρόταση Λαλιώτη, δηλαδή το να αναλάβει η επιτροπή και κατά προέκταση ο Λαλιώτης την ευθύνη όλων των μεγάλων έργων. Σε αυτή την πρόταση όμως αντέδρασαν οι Γ. Παπαντωνίου, Β. Παπανδρέου και Χρ. Πάχτας, ενώ δεν θα πρέπει να αντέδρασε ο επίσης παρών Μαντέλης. Αυτοί που α-

ντέδρασαν είπαν ότι η ΕΜΕ δεν μπορεί να παρακολουθεί καθημερινά όλα τα μεγάλα έργα, αλλά θα μπορεί να έχει μόνο έναν επιτελικό και σχεδιαστικό ρόλο.

Κάτω όμως από την επιμονή του Λαλιώτη οι πάντες δέχτηκαν το εξής: «**Η ΕΜΕ θα έχει την ευθύνη για το σχεδιασμό των μεγάλων έργων που θα εκτελεστούν στο μέλλον (όπως αυτά που βρίσκονται υπό μελέτη ή τα αντίστοιχα του Γ' κοινοτικού πλαισίου στήριξης)**». Ενώ δέχτηκαν και καθορισμό ταχτικών συνεδριάσεων της ΕΜΕ κάθε 15 μέρες από δω και μπρος με υποχρέωση των υπουργών να παρευρίσκονται σε αυτές τις συνεδριάσεις τουλάχιστον μια φορά το δίμηνο. Σ' αυτές τις συνεδριάσεις θα εξετάζεται η πορεία όλων των μεγάλων έργων.

Μετά από αυτή την συνεδρίαση, το γραφείο του πρωθυπουργού έβγαλε ανακοίνωση με την οποία αναβαθμίστηκε η εκπροσώπηση των υπουργείων στην ΕΜΕ. Να λοιπόν πώς ο μεγάλος σαμποταριστής κατάφερε να δυναμώσει τη θέση του μέσα από τη σύγκρουση δύο άλλων μερίδων της αστικής τάξης μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

